

# *Soli Deo Gloria*

**Jedině Bohu bud' sláva**

**Srpen 2021**

**Ročník 2, číslo 10**



Pozvedám své oči k horám:  
Odkud mi přijde pomoc?  
Pomoc mi přichází od Hospodina,  
on učinil nebesa i zemi.  
(Žalm 121,1-2)

# OBSAH

Občerstvující blízkost Pána.....	3
Pamatujte na Lotovu ženu!.....	4
Díkůvzdání (Ef 1,15).....	6
Osvícené oči mysli.....	11
Pověření Kristova služebníka (Tt 2,15).....	17
Správné a nesprávné místo pro sex (Žd 13,4).....	21
Hle, mistr snů! (Gn 40,1–41,57).....	33
Meze autority vlády.....	46

Vydává Jaroslav Kernal  
© SoliDeoGloria.cz  
Praha 2021

# OBČERSTVUJÍCÍ BLÍZKOST PÁNA

*Charles H. Spurgeon*

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Ó, znovuzrozená duše, která se třeseš úzkostí, neboť jsi ještě nespatriła čistou tvář svého Milovaného, neboť se ještě nemůžeš mít plně potěšení z majestátu jeho úradů a z nádhery jeho osoby. Ale buď plně oživena bohatstvím jeho milosti a drahocenností jeho krve, které jsou již ve tvém vlastnictví a přitahují tvou pozornost k němu. Miluj ho pro tyto věci a bude tě občerstvovat svými divy a svou slávou, takže budeš s radostí vyznávat: „Oporo mého života a sílo mého srdce, budu sedět ve tvém stínu a zpívat. Ano, budu zpívat píseň lásky o svém milovaném.“

# PAMATUJTE NA LOTOVU ŽENU!

*Jaroslav Kernal*

*Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).*

Jednoho dne Hospodin navštívil Lotova strýce, stoletého Abrahama a zaslíbil mu narození syna. Při té příležitosti mu také odhalil svůj záměr zničit hříšná města Sodomu a Gomoru. Abraham se přimlouval za tyto města a výsledek byl takový, že Bůh slíbil, že tato města nezničí, najde-li v nich deset spravedlivých. Tragédie obou měst spočívala v tom, že se v nich deset spravedlivých našlo. Našel se pouze jediný – spravedlivý Lot. Spolu s ním Bůh zachránil také jeho rodinu. Dva andělé vešli do Sodomy, do Lotova domu a odvedli odtud Lota, jeho ženu, a jeho dvě dcery. Pro každého zachráněného zde byla podaná ruka. Když Bůh vyváděl Lota a jeho rodinu, řekl mu: „Uteč, jde ti o život. Neohlížej se zpět a v celém tomto okrsku se nezastavuj.“ (Gn 19,17). Ale Lotova žena, která šla vzadu, se ohlédla a proměnila se v solný sloup (Gn 19,26).

Pamatujte na Lotovu ženu! Její srdce bylo v Sodomě. Celý příběh Lota, jak je popsán v knize Genesis, ukazuje na to, že se ani jemu nechtělo ze Sodomy. Bezbožné okolí může snadno ovlivnit i spravedlivého člověka (1K 15,33). Srdce Lotovy ženy však spravedlivé nebylo! Zůstalo v Sodomě, přestože fyzicky byla vyvedena z města ven. Svým srdcem však zůstala uvnitř města a proto ji stihl Boží hněv. Také charakter Lotových dcer byl poničen dlouhým pobytem v bezbožné společnosti – poté, co je Bůh zachránil, opily svého otce, spaly s ním a měly s ním děti.

Pán Ježíš poukazuje na Lotovu ženu proto, aby ukázal na tragédii života, který nebere vážně Boží slovo a nebojí se Božího soudu. Tady nejsou nějaké zjevné hříchy – jenom malé ohlédnutí se zpát-

ky. Taková malá neposlušnost Božímu Slovu. Ignorování Božího slova a zatvrzelost vůči Bohu.

Žijeme v době, kdy si musíme víc než kdy jindy připomínat Boží velikost, Boží svatost, Boží věrnost i milosrdenství. Bůh stíhá celý svět svými soudy. Nemělo by nás to překvapovat – vždyť pomalu na každém kroku se setkáváme s narůstající zkažeností, bezbožností, s do nebe volajícím rouháním. Křik ze Sodomy byl před Hospodinem silný a jejich hřích těžký (Gn 18,20 a 19,13). Jaký je před Bohem křik současného světa? Přinejmenším tzv. západní společnost je charakteristická lhostejností k pravdě, odporem k Bohu, a k jeho Slovu, zalíbením v prázdné zábavě, oslavou hříchu, světskou pýchou ... Není divu, že Bůh přichází se svými soudy. A tyto soudy začínají od Božího domu. Místo aby církev byla světlem pro temnou společnost, zdá se, že je mnohem více takovým zrcadlem společnosti, které věrně kopíruje to, co se ve společnosti děje. Ale pokud sůl ztratí svou slanost, nehodí se k ničemu!

Neotálejme jako Lotova žena. Nedívejme se zpátky do světa, ale vzhůru ke Kristu, kde on sedí po pravici Boží. Svět nabízí jenom prázdnotu, pomíjivost a vnější pozlátko. Život bez Boha je prázdný a pustý a bude zakončený jenom strašlivým soudem. Musíme se ptát, kde je naše srdce – není tam někde u těch líbivých věcí tohoto světa? Pamatujte na Lotovu ženu!

Kéž vás čtení tohoto čísla Soli Deo Gloria povzbudí v následování Pána Ježíše Krista, k hledání toho, co je nad námi, k naději, která je věčně a pevně zakotvená v nebesích.

# DÍKŮVZDÁNÍ (EF 1,15)

*Jaroslav Kernal*

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Díkůvzdání patří neodmyslitelně k modlitbě. Je to vlastně oslava Boha za to kým je a za to, co pro nás dělá. Když za Pánem Ježíšem přišli učedníci, aby je naučil modlit se, tak část této modlitby zněla:

*...neboť tvé je království i moc i sláva na věky. (Mt 6,13 ČSP)*

To nejsou slova, která se máme modlit – můžeme, ale nemáme je mechanicky opakovat, to rozhodně Pán nezamýšlel. Spíš nám ukázoval, že součástí každé modlitby má být vyvyšování Boha a Jeho oslava. A právě těmito slovy můžeme shrnout oněch dvanáct veršů z Ef 1,3-14 – je to vyvyšování a oslava Boha, chvála za Jeho veliké dílo a díkůvzdání za to, kdo Bůh je a jaký je. Alois Adlof ve výkladu Modlitby Páně říká:

*Dítko Boží má vždy příčinu chváliti Boha. Kdo nemá příčiny chváliti ho, nepoznal ještě Boha, ba ani o něm nikdy nepřemýšlel.*

Podívejme se tedy nejprve na to, co je základem uctívání:

## I. Chvála Bohu za to, kým Bůh je

Základem díkůvzdání je **vyjádření vděčnosti za to, kým je Bůh sám**. To je něco, co běžně nalezneme v Žalmech:

*Hospodine, Bože zástupů, kdo je jako ty? Jsi nepřemožitelný, Hospodine, a tvá věrnost tě provází všudy. (Ž 89,9)*

*Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, jenž tak vysoko trůní? (Ž 113,5)*

Musíme porozumět tomu, že toto je skutečný základ díkyvdání, vděčnosti, chvály. Tady začíná pravé uctívání – takové uctívání, které Bůh hledá, uctívání v Duchu a v pravdě (J 4,24). Je třeba, abychom se učili rozlišovat mezi tím, co uctívání – a s ním spojená chvála a dobrořečení – je a co není. Je to opravdu důležité, protože i modlitba může být mrtvá, prázdná, dokonce Bohu odporná – a to přes to, že bude obsahovat hezká a dokonce pravdivá slova.

*Odvrací-li se někdo od slyšení Zákona, i jeho modlitba je ohavností. (Př 28,9)*

Je mnoho lidí, kteří děkují Bohu za to, co Bůh dělá – i to patří k díkyvdání, ale není to základem skutečného uctívání. Lidé děkují za to, že měli hezký den, nebo že jim neujel autobus nebo za nejrůznější drobnosti, jimiž nás Bůh zahrnuje v našem životě. Je správné děkovat Bohu i za maličkosti, jimiž nás ve své dobrotě zahrnuje. Ale tyto drobnosti samy o sobě ještě nejsou známkou toho, že naše srdce bylo proměněno Duchem svatým a to znamená, že taková chvála nemusí být skutečným uctíváním. Bůh se totiž tímto způsobem stará o celé své stvoření:

*[Chválu vzdejte] tomu, který zvířatům potravu dává, i krkavčím mláďatům, když křičí. (Ž 147,9)*

I krkavčí mládě může vzdávat chválu za to, že ho Bůh sytí, ale jenom znovuzrozené Boží dítě může vzdávat chválu Bohu za to, kým Bůh doopravdy je, protože jenom Duchem proměněné srdce ví, že nikdo není jako Bůh. Dobrým příkladem pro nás může být starozákonní Daniel, který:

*Když se dověděl, že byl podepsán přípis [o zákazu modlitby ke komukoliv jinému než k panovníkovi], vešel do svého domu, kde měl v horní pokoji otevřená okna směrem k Jeruzalému.*

*Třikrát za den klekal na kolena, modlil se a vzdával čest svému Bohu, jako to činíval dříve. (Dn 6,11)*

Vzdával čest svému Bohu. Dobře znal svého Boha a chválil Ho za to, kým je. Daniel byl kvůli tomu vhozen do jámy s hladovými lvy, ale Bůh ho vysvobodil a král vzdal chválu Bohu, kterého Daniel stále uctíval:

*Vydávám rozkaz, aby se v celé mé královské říši všichni třásli před Danielovým Bohem a obávali se ho, neboť on je Bůh živý a zůstává navěky, jeho království nebude zničeno a jeho vladařská moc bude až do konce. Vysvobozuje a vytrhuje, činí znamení a divy na nebi i na zemi. On vysvobodil Daniela ze lvích spárů. (Dn 6,27-28)*

Tento rozkaz krále Darjaveše nás vede ke druhé věci, která se týká uctívání – když rozumíme tomu, kdo Bůh skutečně je, tak Mu vzdáváme chválu:

## II. Chvála Bohu za to, co dělá

Moji milí, je skutečně velmi důležité, abychom rozuměli této poslušnosti – potřebujeme vědět, kdo je Bůh, abychom ho mohli v pravdě chválit za to, co dělá. Všechna náboženství světa se obracejí ke svým bohům, kteří bohové nejsou, ale jsou to němé a hluché modly, a děkují jim za nejrůznější věci, které se odehrají v jejich životech – za věci významnější i méně významné. Všechna náboženství děkují svým bohům za to, co pro ně tito bohové dělají. A pokud nerozpoznáváme, **komu** vzdáváme chválu, jsme na tom stejně jako tito pohané a klidně se nám může stát, že budeme uctívat falešné modly místo Boha živého a pravého.

Toto je mimochodem jeden z důvodů, proč se nechceme účastnit ekumenických modlitebních setkání – protože tam budou lidé, kteří se budou obracet k falešnému Ježíši a nikoliv k Bohu, který se nám dává poznat ve svém Slově. Jak bychom mohli říci své „Amen“



k takovým modlitbám? Vždyť bychom spojovali Krista s Beliálem! Proto potřebujeme nejprve vědět, koho uctíváme a potom můžeme děkovat za to, co Bůh dělá. Právě tak začíná chvála v Efezským 1:

*Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdaril vším duchovním požehnáním nebeských darů. (Ef 1,3)*

Víme-li, koho uctíváme, potom se můžeme soustředit na to, abychom mu vzdávali chválu za to, co v našem životě dělá. A podle vzoru modlitby, kterou máme před sebou, bychom měli začínat těmi nejdůležitějšími věcmi. Všimněte si, za co děkuje Pavel: Na prvním místě je to vyvolení, dále je to předurčení, adopce, posvěcení, je to vykoupení skrze Kristovu krev, je to odpuštění hříchů, jsou to dary milosti, jimiž nás Bůh ve své dobrotě zahrnul, je to poznání Božích tajemství, je to zapečetění Duchem svatým, je to víra v evangelium. Toto jsou věci, za které bychom měli vzdávat Bohu chválu bez přestání.

Jedním z důvodů, proč to takto neděláme příliš často, je, že přistupujeme k modlitbě nesprávným způsobem. Máme pocit, že modlitba musí být spontánní a musí být tady a teď, bez přerušování, bez přemýšlení, bez zápasu a bez úsilí. Kdyby nás to mělo stát nějaké úsilí, už bychom měli pocit, že to není správná modlitba. Ale to je obrovská mýlka. V zahradě Getsemane:

*Ježíš v úzkostech zápasil a modlil se ještě usilovněji; jeho pot kanul na zem jako krůpěje krve. (Lk 22,44)*

Když apoštol Pavel psal efezským tuto modlitbu, byla velmi promyšlená modlitba. Jsem přesvědčen o tom, že strávil hodně času přemýšlením o tom, jaká slova zvolit a co přesně vyjádřit. Podobně i my máme přemýšlet o Bohu a chválit ho. Můžeme použít Písmo a tak čteme – zvláště některé pasáže, např. Ef 2, Ko 1,

Ř 8 – můžeme se u každého verše zastavit a vzdávat Bohu chválu za všechno, co pro nás udělal a dělá. Ještě jednou Alois Adlof:

*Mnozí lidé nedají si žádné práce, aby přemýšleli o tom, co pro ně Bůh udělal. Ovšem takoví nemohou chváliti ho, ani vyvyšovati říkajíce: tvé jest království, tvá jest moc, tvá jest sláva na věky. Nemohou připomínati Hospodina ani slavných skutků jeho, nezakusivše jich na srdci svém.*

Když jsme přemoženi velikostí Boží slávy a hloubkou díla Pána Ježíše Krista, naše srdce skutečně samo přetéká chválou a dobrořečením. Velebíme Boha a jeho Syna, děkujeme za spasení a všechno, co s ním souvisí a radujeme se z něj.

# OSVÍCENÉ OČI MYSLI

*Jan Karafiát*

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

*Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali a osvíceným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu. (Ef 1,17–18)*

A já mám na mysli, milí v Kristu přátelé, slova verše osmnáctého: „a osvíceným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu“. Apoštol tu má na mysli všechnu tu plnost, která je v evangeliu. To je to nejlepší, co má Pán Bůh na světě pro lidi. To abych i já okoušel! Ale tu slyším, že musím mít k tomu vnitřní zrak (KRAL oči mysli) a že tyto oči mysli musejí být osvícené, jestliže to mám vystihnout a okoušet. A tím jsem naznačil, co bych rád ke společnému vzdělání předkládal a dělím na čtvero částí. To první mi zní tak:

## I. Bez osvícených očí mysli to nejde

Když se mi zde praví, že musím mít k vystižení toho vzácného osvícené oči mysli, tak si nesmím myslet, že to bez těch osvícených očí mysli také vystihnu a že bude dobře, i když to nevystihnu. Jinak byste chtěli zrušit Boží radu. Vy ji ale nezrušíte. Jak to usoudil, takové to bude a vy se přizpůsobíte a dojde na to pěkné, anebo se nepřizpůsobíte a na to pěkné nedojde. Tak on usoudil, abych svými přirozenými očima vystihl to, co se dá přirozenými, neosvícenými očima vystihnout. Co se může vystihnout? To přirozené, co tu je pro každého. To je to Boží dílo a ve svém způsobu

velice vzácné dílo. Jestliže si dáte líbit, aby vám oči vycvičili a vybrousili, tak můžete všechno to vystihnout, co druzí vystihli, ano, když si dáte práci a vybrousíte své oči lépe, vy můžete v těch přirozených věcech vidět víc, než vidí druzí.

Ale jak se to má s těmi vzácnými Božími věcmi? To jsou jeho duchovní věci a ty jsou tu tak jisté, tak reálné, tak prověřené jako ty přirozené věci, třeba byste vy neviděli nic, ale tak se to s nimi má, jak to usoudil, že pro každého ty duchovní věci nejsou. Pro žádné zvíře není duchovní věc. Když ta laň je sebevydařenější, o duchovních věcech ona nemá ani tušení. A tu jsou lidé a nemají zatím ještě tušení o duchovních věcech a nic si nenaříkají. Ani v nejmenším by ten poctivý, upřímný světský člověk nenaříkal, že je zkrácen. Když mu budete mluvit o duchovních věcech, ten poctivý člověk se nebude rouhat, ale on se tomu jen usměje. Hromada lidí nemá pro hudbu smysl, a když ho budete litovat, jen se vám usměje. Tak ten přirozený člověk nemá smysl pro věci duchovní. Ani o nich neví a nic si nenaříká. Co pořídíte svým přirozeným smyslem ve věcech duchovních? Když máte jeden smysl a druhý vám schází, tak tím jedním nevystihnete to, co se dá vystihnout druhým. A když máte duchovní věci vystihnout, tak zde musí být duchovní smysl, a když jej nemáte, tak se marně namáháte. Otevřete si, prosím, Skutky 8,18–20: „Když Šimon viděl, že ten, na koho apoštolové vloží ruce, dostává Ducha svatého, nabídl jim peníze a řekl: ‚Dejte i mně tu moc, aby Ducha svatého dostal každý, na koho vložím ruce.‘“ Zde se zdá, že ten jeden se o ty duchovní věci zajímá. Má ten člověk pro ty duchovní věci smysl nebo nemá? Kterí rozumíte, každý řeknete, když on nese peníze, je to tak, jakoby chtěl uchem vystihnout to, co se dá vystihnout jen okem. To dáváš najevo, žes ještě neuvěřil. Když nemáte ten smysl, nevidíte to, co se dá vystihnout jen duchovně.

To zvíře, které nemá Ducha svatého, může být šťastné i bez Ducha svatého. I světský, neprobuzený člověk si pochvaluje to své.

Ale vy zde, nemyslete si, že budete šťastni bez Ducha svatého a bez osvícených očí myslí, aniž byste vystihovali to, co pro vás má Pán Bůh nejlepšího. Vy ne, vy již nebudete šťastni! Vy budete lkát jako ti, kterým něco schází. A začnete rozumět celému světu a celé církvi. Ono to dobře nejde! Nejde to dobře ani ve světě, ani v církvi, ani v rodině. Zde někde něco schází a nejen něco, ale zde schází to nejvzácnější. To je to první. A teď to druhé.

## II. Vy byste si již přáli mít osvícené oči myslí

Jak to bude Pán Bůh dělat? Podle svého způsobu. A neuhne od toho svého způsobu ani na krok. On tě nenechá tím přirozeným, světským člověkem. To jste na omylu, to neudělá, aby vám dal způsobilost, abyste vystihli to, co pro druhé není, a nechal vás být přirozenými světskými lidmi. On se vám zjeví sám jako světlo. A až je budete mít, pak dojde na to, co vy potřebujete. Co pak ten Pavel si dává práci se světskými lidmi? Ne, tak se to nemá. Apoštol Pavel jistě si nedával práci se světskými lidmi, aby jim osvětlil oči a aby světský člověk zůstal světským člověkem. To se děje jen v naší době, aby prý se vzdělané vrstvy neodloučily a neodcizily. Jak to chcete dělat? Osvítím jim oči? Ne, ale vynechám z plnosti Kristovy to, co se jim nezamlouvá. Ale tím dávám najevo, že těm věcem Božím ani zdaleka nerozumím. Všecko tělo je odcizené církvi, ať jste vzdělaní nebo nevzdělaní. To zůstává stejné. Nemáte pro duchovní věci žádné porozumění. Kdybychom měli čas, tak bychom ukazovali na 1. Korintským 2,14: „Přirozený [tělesný] člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem.“ Tělesný člověk! Rozuměj, ať vzdělaný nebo nevzdělaný, ten učení Boží chápat nebude. Tak se to má.

Vy musíte být jiní, abyste to tajemství Boží dovedli vystihnout. To jsou jiní lidé, kteří to vystihují. Nahlédněte do Efezským 1,15–16: „Proto i já, když jsem uslyšel o vaší víře v Pána Ježíše a lásce ke všem bratřím, nepřestávám za vás děkovat.“ To není světská če-

ládku, to jsou lidé, kteří Pána Ježíše mají. Kde se to vzalo v Efezu? To bylo tak, že v Efezu žili bez Boha. Otevřete si Ef 2,1 a 12: „I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy ... že jste v té době opravdu byli bez Krista, odloučení od společenství Izraele, bez účasti na smlouvách Božího zaslíbení, bez naděje a bez Boha na světě.“ Představte si Efez, jaký tenkrát byl. To bylo město nejen zámožné, tam byla také soustředěna vzdělanost, klasická nádhera, monumentální budovy. Tam je proslulý chrám Diany, jeden ze sedmi divů světa, chrám jejich slavné bohyně. Apoštol jim však praví, že jsou bez Boha. Všecko tělo z těla narozené v tělesných věcech náramně prospívá, ale pro duchovní věci tu není nejmenšího porozumění. Kde se však vzali tihle lidé, o nichž se píše v našem textu? Ti se nevzali z přirozeného Efezu. To světlo, které bylo na počátku, to promluvilo a lidem vzešlo světlo. On se slitoval a poslal Ducha svatého, a když ten přijde, ať jste vzdělaní nebo nevzdělaní, každý začne nad sebou hořekovat. Začnete naříkat, být nespokojeni s tím, co máte, že si nevíte rady. To je pokání. On začne našeptávat, že teprve teď začíná pravý život. Pomoc je on sám, to spasení, na které myslel od věků. Co praví ta věčná Moudrost v Přísloví 8,30? „Byla jsem mu věrně po boku, byla jsem jeho potěšením den ze dne.“ Vždycky Bůh na to myslel, že v plnosti času půjde na svět a prosadí to, co zamýšlel od věků, že shladí hřích a dá sebe. On vám věci vyjasní. „Krev Krista Ježíše, Syna Božího, očišťuje vás od všelikého hříchu.“ Již nejste cizí a příchodí, jste domácí Boží, jste mu milí. A co vám ještě radím? Teď abyste měli otevřené oči a viděli, že se to s vaším spasením má daleko pěkněji! Ale k tomu musím mít osvícené oči. A my si přejeme mít osvícené oči. To mne vede k tomu třetímu:

### III. Jak to bude Pán Bůh dělat?

Všecko to, co chce zjevovat, je duchovní. To se dá vystihnout jen duchovně. Já tedy musím být duchovní, ne tělesný. A čím jsem duchovnější ve svém způsobu, tím krásněji vystihuji to duchovní,

a čím jsem neduchovnější, tím špatněji vystihuji to duchovní. Ale jestli mne nastrojil k tomu, abych vystihl to, co má pro člověka nejlepšího, tak mne také bude zbavovat toho, co mi překáží, a bude mi dávat to, co mi pomáhá.

Co mi překáží? Všechn svět mi překáží. Přeji si mít více Ducha svatého. Tak budu mít méně světa. Budu si přát, aby mě zbavil toho tělesného. „Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími!“ Nemyslete si, že budete lépe rozumět než druzí duchovním věcem, když táhnete jho jako druzí! Když mám v oku jen třísku, myslíte si, že dobře vidím? Ne, ta vám pokazí všechn výhled na duchovní věci. A tak si budete přát, aby svět nevládl a všecko bylo v Božím pořádku, aby to duchovní bylo mým vším a aby mě k tomu navodil, abych žil v obecnství s ním. „Zůstaňte ve mně!“ To je vaše povolání. Nu, pak rozumím, že když jste u něho, vždycky vám vzchází světlo. Otevřete si, prosím, Jana 8,12: „Ježíš k nim opět promluvil a řekl: ‚Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.‘“ Jestli Kristus v mém srdci přebývá skrze víru, pak je tu světlo. Ó, já vidím, že když odpustil, dokonale odpustil. On ti přeje, má o tebe péči, ten svrchaný, ten všemohoucí, který všecko může. On si nedá překážet nikým, když ti chce pomoci. Neboj se žádné otázky, to je všecko jeho, on to všecko připravil! Zůstavej v něm a budeš mít světlo stále!

Hleď si prostředků, které připravil. Dal ti svůj zákon. Nechť slovo Kristovo ve vás bohatě přebývá! Co shledáte? Že budete vidět víc než druzí. Nahlédněte do Žalmu 19,9: „Hospodinova ustanovení jsou přímá, jsou pro radost v srdci. Hospodinovo přikázání je ryzí, dává očím světlo.“ Byli jste v Písmu. Ó, pak máte osvícené oči. Pohleďte do verše dvanáctého v témž žalmu: „Jsou poučením i pro tvého služebníka, když na ně dbá, má odměnu hojnou.“ Vaše oči jsou už jiné.

Dal vám svátosti, abyste je slavili ne jako světáci, ale jako oddělení od světa. Světíte den Páně. Dal vám modlitbu. Kdybych měl

čas, tak bych ukazoval, jak to šlo s Danielem. „Co se mně týče, povídá, to nepřišlo skrze mou moudrost, ale skrze modlitbu.“ Ale nám nezjevuje takové sny! Však není třeba! Ale není možné, abyste odešli bez osvícených očí. Potom se budete jinak dívat na svět a na všechny těžkosti, které tu jsou.

#### IV. Díváš se správně?

Jestli je to, co vykládám, správné, a teď já vidím všechno kolem sebe tak bezradostné, a ty své těžkosti takové, že je nedovedu překonat, to neznamená, že je to na světě skutečně tak spletené a to neznamená, že jsou ty tvé těžkosti tak hrozné. To znamená, že v tvých očích je něco v nepořádku, že se nedíváš tak, jak se máš dívat.

Jestliže se věci mají tak, jak se mají, že on je tvůj Spasitel, pak jde všechno jeho připravenou cestou. Svět nebyl horší, než je. Nic nového, všechno tělo! Já si od světa nesmím slibovat nic. Samé tělo a nic více. Ale ten, který tě má, ten tě má na to, aby učinil to, co si přeje. Na to stačí vždycky. Tvé těžkosti nejsou větší než tvůj Pomocník a Spasitel. On stačí na všechny tvé těžkosti, a proto to je takové, jaké to je, že on se dívá na to tak, jak ty se nedíváš. On má péči o vás, o mně, o tebe. Ale jestli je nepravost neshlazena, nedivte se, že se vám to hatí.

Jak se má církev ke Slovu Božímu, jak světí den Páně a jaký vede život? Divíte se, že se jim všechno hatí? Tomu se nedivte.

Všecko to, co se tu předkládá, praví se proto, že to mám mít na světě daleko potěšenější, než jaké to mám. Ale přirozenou cestou to nejde. To vystihnu jen to přirozené, ale máš-li vidět toho věrného Pomocníka a Spasitele, musíš si přát, aby osvítil tvé oči podle svého způsobu. „Aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali a osvíceným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu.“ Amen.

*Nedatováno. Pravděpodobně z 23. května 1909.*



# POVĚŘENÍ KRISTOVA SLUŽEBNÍKA (Tt 2,15)

*Jaroslav Kernal*

*Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).*

*Tak mluv, napomínej a přesvědčuj se vším důrazem. (Tt 2,15)*

Viděli jsme, co má být obsahem služby Kristova služebníka i Kristovy církve jako celku – není to nic jiného než kázání Krista z Božího slova, vykládání Písma s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do konce. Křesťané mají mluvit, hlásat evangelium o Ježíši Kristu, který zaplatil svým životem za hříchy svého lidu a svou obětí posvětil svou nevěstu, církev, a toto evangelium má být kázáno s praktickými aplikacemi do životů křesťanů tak, aby rostli v posvěcení, v Kristově lásce, v bázni před Bohem a v radosti z Ducha svatého. A náš text nás vede ještě o krok dál, protože ukazuje na pověření, které má každý Kristův služebník.

Pavel napsal Titovi, a skrze tento dopis také všem sborům na Krétě a díky rozhodnutí Ducha svatého také všem církvím ve všech dobách a na všech místech, že Kristův služebník má mluvit, napomínat i přesvědčovat se vším důrazem. Slovo, které je v originále, bychom mohli asi nejlépe přeložit „se vší autoritou“. Myslím, že „se vším důrazem“ není špatný překlad, ale trochu víc tam vyniká ten důraz na člověka – jako kdyby to zdůraznění bylo v tom, jak budu nějakou věc prezentovat. Když budu mluvit hodně hlasitě, důrazně, jasně, dramaticky a autoritativně, potom to bude to správně. A můžete se setkat s názorem, že takto by měl ten, kdo káže, kázat Boží slovo. Ale to není přesně ten důraz, o kterém se na

tomto místě mluví. Ona nakonec ani ta autorita nemusí nutně ukazovat na zdroj – a o ten zde jde.

Nejde o fyzické, tělesné zdůraznění, tedy použití slov a komunikačních prostředků. Ty mohou být skutečně různé a budou souviset s obdarováním jednotlivých lidí. Když kázal apoštol Pavel v Troadě, Eutychos usnul a vypadl z okna. Když jednou kázal George Whitefield v prvním patře jedné budovy, shromáždilo se tolik lidí, že se celé shromáždění propadlo do přízemí – nikomu se nic nestalo a Whitefield pokračoval ve svém kázání. Ale jak Whitefield, tak Pavel kázali se vším důrazem, protože byli pevně zakotveni v Božím slově. A přesně to byl ten důvod, proč kázali se vši autoritou. Nebyla to jejich autorita, nebyla to jejich výmluvnost, ale bylo to Boží slovo, na které se cele spolehli a kterému bezvýhradně věřili. To je ten důraz, to je ta autorita.

Pokud kazatel nevěří, že Bible je Boží slovo, nikdy nemůže kázat se vším důrazem, se vši autoritou. Resp. vždycky bude kázat jenom s vlastní autoritou a s vlastním důrazem. Jenom Boží slovo mi může dát a také dává autoritu kázat pravdu, domlouvat, přemlouvat, napomínat, povzbuzovat, vybízet, burcovat, těšit, usvědčovat – a jenom tehdy, když budu používat samotné Boží slovo, Duch svatý bude pracovat v životech lidí. Mluvit se vším důrazem znamená mluvit slovo Boží. Ale jak jsem řekl před chvílí – jestliže mluvíme, musíme také jednat. Jestliže voláme ostatní lidi – ať již v církvi nebo mimo církev k tomu, aby své životy podřídili Božímu slovu, potom musíme i my sami podřizovat své životy Božímu slovu. Proto Pavel napsal svému milovanému synovi ve víře:

*Dávej pozor na své jednání i na své učení. Bud' v tom vytrvalý. Tak posloužíš ke spasení nejen sobě, ale i svým posluchačům. (1Tm 4,16)*

Jednání a učení jde ruku v ruce. Jednání je potvrzením učení. Proto čteme o tom, že aby mohl být nějaký bratr ustanoven jako

starší sboru, nestačí, že bude výmluvný, že bude umět dobře mluvit. Nic takového! *Musí* být schopný učit, což by měl být schopen každý muž, který má manželku a rodinu, jinak by nemohl vést svou rodinu. Ale to, co Písmo zdůrazňuje, a co je naprosto zásadní pro službu starších sboru, je charakter, tedy to, jaký ten bratr je, když ho nikdo nevidí, nebo jinými slovy, jak se zdravé učení promítá do jeho jednání v skrytosti, což se obvykle ukazuje také navenek.

Když jsem zmínil starší, kteří slouží v místní církvi a kteří nesou zodpovědnost za vyučování ve sboru, jak se pozná, že se sami podřizují Božímu slovu? Podřizenost starších Božímu slovu můžeme vidět na prvním místě v jejich přístupu ke Slovu. Nepřidávají k němu to, co v něm není, ani z něj neubírají to, co v něm je. Vezmou text Božího slova a vykládají ho. Jdou postupně Božím slovem – to je základ jejich podřizenosti. Když starší postupně vykládá Boží slovo, nemá na výběr, co bude nebo nebude říkat. Musí se držet textu. Nemůže si říct, že ten oddíl, který je teď před ním, se mu nehodí, nebo se mu nelíbí, nebo je příliš těžký a pracný a tak ho raději přeskočí. Tím by jen ukázal, že sám není ochotný se podřizovat Božímu slovu. Věrnost služebníků, kteří vykládají Boží slovo, se na prvním pozná podle toho, že jdou podle Božího slova. To je první známka jejich poslušnosti a podřizenosti Písmu. A to je také první doklad autority, kterou jim Boží slovo dává.

Když kážu Boží slovo, jsem tlumočником toho, co říká Bůh. Jsem hlasatelem, hláskou troubou, skrze kterou Bůh odhaluje a aktualizuje slovo Písma. Jsem jenom nástrojem, kanálem, který Bůh používá, aby promlouval ke svému lidu. Nemám žádné právo jakkoliv měnit jeho Slovo. Ale mám povinnost kázat jeho Slovo se vsí jeho autoritou, protože to je jeho Slovo a nikoliv moje slovo. Jenom předávám to, co Bůh sám říká ve svém Slově, v Písmu. Pokud se to někomu nelíbí, musí to řešit s autorem té zprávy, tedy s Bohem a nikoliv se mnou. Já jen musím věrně předat to, co Bůh nechal zapsat. To je práce a pověření Kristova služebníka.

A znovu – v tom nejširším slova smyslu je to pověření každého Kristova služebníka. Nejsme sami sobě svými svědky, ale jsme svědky Ježíše Krista:

*Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země. (Sk 1,8)*

Křesťané, nejste svědky sami sobě. Svým životem nemáte ukazovat na sebe, ale na Krista. Jste jeho svědky. Jste svědectvím o jeho moci, o jeho kříži. A máte jeho pověření, jeho autoritu, mluvit slovo Boží se vším důrazem. Není to vaše slovo, proto se nemusíte stydět a dělat si starosti – je to jeho Slovo a on je zodpovědný za práci tohoto Slova. Jeho slovo se nikdy nevrátí s prázdnou, ale vždycky vykoná to, k čemu je Pán poslal (Iz 55,11). Pro jedny je Boží slovo mocí ke spasení a ti budou dychtivě naslouchat a nakonec (možná ne hned a ne zcela zjevně) budou chtít slyšet víc. Pro druhé je toto slovo, evangelium vůní ke smrti, kamenem úrazu a skálou pádu a oni se o to slovo roztříští. Jejich zatvrzelá srdce se zatvrdí ještě více a nebudou chtít slyšet nic o Králi králů a Pánu pánů. Možná se s vámi budou ochotni bavit o náboženství nebo obecně o Bohu, ale jakmile dojde na evangelium, na Ježíše Krista, který je naším evangeliem, jejich zájem i pozornost se odvrátí jinam. Ale co na tom! Naším úkolem není získávat pozornost lidí. Naším úkolem je být věrní ve zvěstování evangelia, věrní v mluvení Božího slova.

# SPRÁVNÉ A NESPRÁVNÉ MÍSTO PRO SEX (ŽD 13,4)

Steven Cole

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Možná se divíte, proč věnuji celé jedno kázání jedinému verši, na kterém celkem není nic těžkého k pochopení a se kterým bude většina lidí, kteří chodí do církve, souhlasit. Dovolte, abych to vysvětlil. Za posledních čtyřicet let se naše společnost obrátila o sto osmdesát stupňů od křesťanského pohledu na manželství a sexuální mravnost, který převládal předtím. Rozvody a sexuálně nemravné chování sice nejsou nic nového, ale kdysi se na ně pohlíželo s nesouhlasem, zatímco věrnost v manželství byla považována za žádoucí. Ale od šedesátých let se naše společnost zbavuje křesťanských norem a otevřeně přijímá „volný“ sex a rychlé rozvody. Začala se prosazovat tolerance vůči homosexualitě, takže dnes je homosexualita široce propagována jako způsob života, který nejenže nemá být zavrhován, ale má být přijímán jako normální.

Bylo by naivní domnívat se, že církev je od těchto významných trendů ve společnosti izolována. Francis Schaeffer poznamenal: „Jak se střídají generace, plynou lidé ... s proudem, a jak jdou léta, mravně nemyslitelné se stává myslitelným.“ (F. Schaeffer; v: Erwin Lutzer: *The Truth About Same-Sex Marriage* [Moody Press], s. 57) Je obecně známo, že rozvodovost mezi evangelikálními křesťany není o nic lepší než ve společnosti obecně.

Ani v oblasti sexuální čistoty si evangelikálové nevedou právě nejlépe. Časopis *Leadership*, určený pastorům, si objednal průzkum, aby zjistil, jak časté jsou prohřešky mezi pastory. Vyšlo najevo, že třiatdvacet procent pastorů se v době své služby v místním sboru

dopustilo něčeho, co považují z hlediska sexuální čistoty za nepatřičné, s někým mimo své manželství. Dvanáct procent přiznalo, že měli mimomanželský styk. Mezi těmi, kdo nebyli pastory, byla tato čísla dvojnásobná! Dvacet procent pastorů také přiznalo, že nejméně jednou měsíčně sledují média orientovaná na sex, a to bylo ještě před Internetem! (*Leadership* [zima 1988], s. 12–13, 24) Nepředpokládám, že v následujících letech se situace zlepšila.

Vzhledem k významu zbožných manželství jako základu církve a společnosti je náš text krajně důležitý. Jeho souvislost s předcházejícím kontextem spočívá v tom, že bratrská láska (13,1) musí začínat v rodině, mezi křesťanskými manželi. Aby se biblicky milovali, musí se manželé a manželky chránit sexuální nevěry. V prvním století byla představa, že by se měl sex omezit na manželství, pro mnoho lidí nezvyklá. Muži často měli milenky nebo mohli jít k chrámovým prostitutkám. Výzva k celoživotní věrnosti k jedinému partnerovi šla v tehdejší společnosti radikálně proti duchu doby. V naší dnešní společnosti to platí znovu. Máme příležitost prosvětlovat pro Ježíše Krista temnotu kolem nás mravní čistotou a zbožným manželským životem. Náš text můžeme shrnout takto:

Jelikož Bůh ustanovil manželství a sex v jeho rámci, bude soudit ty, kdo provozují sex mimo rámec manželství.

Než se na tento verš podíváme, všimněme si, že se satan snaží dostat do krajnosti na jedné straně nebo na druhé. Když nás nedokáže dotlačit k sexuální promiskuitě, pokouší nás k askezi. Askeze je představa, že ke zbožnosti vede to, když si odpíráte určité věci, které Písmo nezakazuje, ať je to jídlo, určité pohodlí nebo sexuální potěšení v manželství. Apoštol Pavel askezi naléhavě zavrhuje v Koloském 2,16–23. V posledním verši tento oddíl uzavírá: „Vydávají se za moudrost jako zvláštní projev zbožnosti, sebezponižování nebo tělesné umrtvování, ale nic neznamenají pro ovládání vášní.“ V 1. Timoteovi 4,3 varuje před lidmi, kteří lidem zakazují „ženit se a jíst pokrmy, které Bůh stvořil, aby je s děková-

ním požívali ti, kdo věří a kdo poznali pravdu“. Abychom tedy neupadli do extrémů, potřebujeme biblickou rovnováhu.

## 1. Manželství – včetně příslušného sexuálního vztahu – má být všem svaté.

Slovo přeložené „ve vážnosti“ (KMS) znamená „vzácný“ či „drahocenný“. Pavel tímto slovem označuje „drahé kamení“ (1. Korintským 3,12). Petr je používá pro Kristovu „převzácnou krev“ (1. Petřův 1,19) a pro Boží „vzácná a převeliká zaslíbení“ (2. Petřův 1,4).

„Manželské lože“ (KMS) je eufemismus pro manželský sex.

### **A. Manželství bychom měli ctít, protože je Bůh ustanovil při stvoření.**

Manželství je úctyhodné či vzácné proto, že je Bůh ustanovil v Edenu, ještě než do světa vstoupil hřích. Předtím prohlásil, že není dobré, aby byl člověk sám (Gn 2,18), a tak pro Adama stvořil Evu. Protože manželství pochází od Boha a poprvé spojilo už prvního muže s první ženou, měli by si ho všichni vážít. Dále si všimněme:

#### **1) Manželství prokazují čest všechny tři osoby Trojice.**

Bůh Otec prohlásil manželství za úctyhodné tím, že je v Edenu ustanovil. Bůh Syn prohlásil manželství za úctyhodné tím, že svůj první zázrak učinil na svatbě v Káně Galilejské (J 2,1–11). Mimoto se postavil proti uvolněné praxi rozvodů, k níž židovská společnost dospěla, a znovu potvrdil původní Boží záměr pro manželství (Mt 19,1–9). Bůh Duch svatý prohlásil manželství za úctyhodné tím, že inspiroval apoštola Pavla, aby napsal, že manželství je pozemským obrazem vztahu mezi Kristem a jeho církví (Ef 5,25–33; srovnej Zj 21,9).

#### **2) Manželství hodné úcty, jak je ustanovil Bůh, je celoživotní závazek mezi jedním mužem a jednou ženou.**

Bůh pro Adama stvořil jednu ženu, ne více žen a ne jiného muže. Ačkoli Bůh ve Starém zákoně *polygamii* toleroval, nenajdeme jedi-

ný příklad, kdy by polygamní manželství fungovalo harmonicky. Vždycky z toho byly problémy. Bůh za určitých podmínek toleruje také *rozvod*; rozvod je ale vždy projevem tvrdosti lidského srdce (Mt 19,8) a Bůh jasně říká, že rozvod nenávidí (Mal 2,16 KR). Pokud jde o *homosexuální* „manželství“, pro to v Bibli neexistuje nejmenší základ, navzdory tomu, že někteří se je takto pokoušejí obhajovat. Homosexualita je v celé Bibli bez rozdílu zavrhována jako hřích (Lv 18,22; Ř 1,26–27; 1K 6,9; 1Tm 1,10). Je podstatné, abychom uznali, že biblické manželství je *celoživotní závazný vztah* (Mal 2,14). Sexuální spojení má být omezeno rámcem tohoto závazku. Provozovat sex mimo manželství je hřích.

Rád bych uvedl několik způsobů, jak manželství nectíme, a poté několik způsobů, jak manželství můžeme ctít.

### ***B. Manželství nectíme, když...***

#### **1) ... když pokládáme celibát za něco duchovnějšiho.**

Pavel jasně říká, že celibát je zvláštní dar od Boha, který člověku dává schopnost zůstat svobodný a ovládat své sexuální touhy, takže může více času věnovat Pánu. Vzápětí ale uznává, že tento dar nemá každý (1K 7,1–2.8–9.32–35). Jak jsme už viděli, výslovně zavrhuje ty, kdo manželství zakazují (1Tm 4,3).

Raná církev si ale navzdory Pavlovu varování před těmi, kdo manželství zakazují, vytvořila představu, že žít v celibátu je duchovnější. Raný církevní otec Órigenés sám sebe vykastroval, aby se zbavil sexuálního pokušení. Augustin, který měl syna s konkubínou, se domníval, že se jí musí vzdát a zasvětit se celibátu, aby mohl následovat Krista. Myslím, že je smutné, že si ji nevzal za ženu. Manželský sex pokládal za nutné zlo, nezbytné k plození potomstva, ne za Boží dar, ze kterého se máme těšit. Představu, že celibát je duchovnější, dále posiluje požadavek římsko-katolické církve, aby kněží žili v celibátu. Když se Martin Luther s tímto



nebiblickým názorem rozešel, oženil se s bývalou jeptiškou a oslavoval požehnání manželské lásky.

### **2) ... když pokládáme homosexuální „manželství“ za manželství.**

K tomu už jsem se sice vyjádřil, ale dovolte mi dodat, že hlásáme-li Boží normy svatosti, neznamená to, že homosexuály nenávidíme. Každý druh hříchu vždycky poškozuje i ty, kteří se ho dopouštějí. Kdybych viděl, jak se někdo slepě žene k útesu nad propastí, znamená láskyplné jednání zařvat: „Stůj!“ Pokud lidi nevarujeme před nebezpečím sexuálního hříchu, nemilujeme je. „Varujte se smilstva!“ napsal Pavel. „Žádný jiný hřích, kterého by se člověk dopustil, netýká se jeho těla; kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu“ (1K 6,18). Pokud nehlásáme Boží normy sexuální čistoty, zneuctíváme Boží instituci manželství a nemilujeme druhé biblickým způsobem.

### **3) ... když se řídíme příkladem naší společnosti a rozvádíme se bez odpovídající příčiny.**

Uvědomuji si, že mnozí křesťané jsou rozvedení, a že kdyby to šlo, posunuli byste hodinové ručičky zpátky a spoustu věcí udělali jinak. Nechci zvyšovat váš zármutek a vaši bolest. Musím ale vrátit biblickou normu tam, kam patří. Jako Boží lid musíme jít proti trendu posledních čtyřiceti let. Lidé by měli mít možnost podívat se na křesťanská manželství a žasnout, že jsme zůstali spolu a vyřešili své problémy, protože jsme se k tomu před Bohem zavázali.

### **4) ... když vstoupíme do manželství s nevěřícím.**

Mnozí křesťané nepovažují sňatek s nevěřícím ani za hřích, ačkoli Bůh to nazývá ohavností (Mal 2,11). Pavel vysvětluje, že se nemáme spojovat s nevěřícími a že se smíme vdávat a ženit jenom v Pánu (2K 6,14; 1K 7,39). Manželství má být obrazem vztahu Krista a církve, takže uzavřít manželství s nevěřícím tento obraz narušuje. Setkal jsem se s mladými vyznávajícími křesťankami, které mi říkaly, že se modlily ohledně svatby s nevěřícími a že „v tom mají pokoj“. Takový pokoj ale *nikdy* není od Boha, protože

Bůh nám nedává pokoj, když zhřešíme. Pokud vstoupíte do takového manželství, ponese te následky jak vy, tak vaše děti.

Pokud už máte nevěřícího manžela či manželku, přikazuje vám Pavel, abyste v tomto manželství, je-li to možné, setrvali (1K 7,12–16). Bůh možná ve své milosti dá, že se váš protějšek obrátí. Ale příběhy o tom, jak Bůh přivedl nevěřícího manželského partnera k obrácení, nemohou nikdy omlouvat hřích, kterého se dopustíte tím, že do takového nerovného manželství vůbec vstoupíte (Ř 6,1–2).

### **5) ... když máme sexuální styky mimo manželský závazek.**

Toto je tím hlavním, o co v našem textu jde. Všimněme si, že obě části druhé poloviny verše odpovídají oběma částem první poloviny verše. „Smilníci“ (KMS) (svobodní muži a ženy, kteří žijí pohlavním životem) si neváží instituce manželství. „Cizoložníci“ (KMS) (ženatí muži a vdané ženy, kteří se pohlavně stýkají s někým jiným než se svým manželským protějškem) poskvvrňují manželské lože. V řečtině sloveso chybí a je třeba je doplnit z kontextu. Některé překlady předpokládají oznamovací způsob („Poctivěť jest ... manželství“). Ovšem vzhledem ke všem příkazům v kontextu je pravděpodobně třeba chápat je jako výzvu.

Viděli jsme, že bychom měli mít manželství v úctě, protože je Bůh ustanovil při stvoření. Nectíme ho, pokud pokládáme celibát za něco duchovnějšiho, pokud pokládáme homosexuální „manželství“ za manželství, pokud se řídíme příkladem naší společnosti a rozvádíme se bez odpovídající příčiny, pokud vstoupíme do manželství s nevěřícím a pokud máme sexuální styky mimo manželství.

### **C. Manželství ctíme, když...**

Tady bychom si mohli projít stejný seznam jako před chvílí a vždycky říct opak: Manželství ctíme a uznáváme, pokud ho pokládáme za stejně duchovně naplňující jako celibát (v závislosti na duchovním obdarování), pokud trváme na tom, že jedinou možností manželství podle Božího plánu je heterosexuální manžel-

ství, pokud zachováváme své závazky k manželskému protějšku a problémy řešíme, místo abychom z manželství vycouvali, pokud do manželství vstupujeme pouze s oddaným věřícím, abychom mohli vychovávat své děti v Pánu, a pokud se zdržíme sexuálně nemravného jednání. Na dvě věci bych se ale rád zaměřil:

### **1) ... když se chráníme před sexuálním hříchem.**

Žádný křesťan se do sexuálního hříchu nevrhne schválně, ale podle údajů časopisu *Leadership* (z roku 1988) bylo mezi předplatiteli časopisu *Christianity Today*, kteří nejsou pastory, čtyřicet pět procent těch, kteří uvedli, že se dopustili něčeho, co z hlediska sexuální čistoty nepovažovali za správné, dvacet tři procenta těch, kteří odpověděli, že měli pohlavní styk mimo manželství, a dvacet osm procent těch, kteří řekli, že měli jiný druh sexuálního styku mimo manželství (tamtéž, s. 12). Je zřejmé, že toto je významná oblast, kde to satan věřícím natírá! Nestačí tu sedět a souhlasit s Božími normami sexuální čistoty. Potřebujeme strategii, jak se před upadnutím do sexuálního hříchu chránit.

Hlavním prvkem této strategie je *vytrvale každodenně chodit s Kristem a udržovat blízký vztah s partnerem*. Pokud se od Pána vzdalujeme a netrávíme soustavně čas nad jeho slovem a v modlitbě, vystavujeme se pokušení. Pokud se vzdalujeme od svého partnera, jsme pokušení přístupnější. Ve zmiňovaném průzkumu uvedlo sedmdesát osm procent pastorů, kteří mravně selhali, že jedním z hlavních činitelů pro ně byla fyzická a citová přitažlivost; pro čtyřicet jedno procento to byla nespokojenost v manželství.

Jak jsem mnohokrát zdůrazňoval, všechny hříchy začínají v mysli. To znamená, že chceme-li se chránit před sexuálním hříchem, *musíme ho rozeznat a odvracet se od něj, jakmile nám přijde na mysl*. Ježíš nám to vykreslil v barvách, když řekl (Mt 5,27–30): „Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Nezcizoložíš.‘ Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci. Jestliže tě svádí tvé pravé oko, vyrví je a odhoď pryč, neboť je pro tebe lépe,

aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla. A jestliže tě svádí tvá pravá ruka, utni ji a odhoď pryč, neboť je pro tebe lépe aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla.“ Ježíš neměl na mysli doslova se zmrzačit, ale chtěl zdůraznit závažnost chůdce na úrovni myšlenek. Pokud se ho nezbavíte, říká Ježíš, skončíte v pekle! Chcete-li Ježíšova slova poslouchat, musíte se vyhýbat sledování televizních pořadů, filmů a videokazet, které vás k chůdci pokoušejí. Najděte způsoby, jak se zaštitit proti pornografii na Internetu. Skládejte účty před jiným bratrem v Kristu.

Před sexuálníím hříchem se dále můžeme chránit tak, že se budeme učit *nazpaměť Písmo, které proměňuje naši mysl*. „Jak si mladík udrží svou stezku čistou? Musí se vždy držet tvého slova. ... Tvou řeč uchovávám v srdci, nechci proti tobě hřešit“ (Ž 119,9–11).

Další prvek strategie je *postavit kolem svého manželství plot*. Když navštívíte Grand Canyon a nechcete spadnout dolů, zůstaňte buď za zábradlím, nebo tam, kde zábradlí není, nechodte až na kraj. Postavit plot kolem svého manželství znamená nepěstovat blízka přátelství s osobami opačného pohlaví. Takové vztahy obvykle začínají docela nevinně. „Můžeme spolu mluvit prostě jako bratr a sestra.“ Pozor na to! Pokud jako ženatý muž či vdaná žena zjistíte, že vás přitahuje osoba opačného pohlaví, zabraňte dalším kontaktům a vyhýbejte se každé situaci, která by vás mohla vést do pokušení. Nepřibližujte se k okraji!

Dovolte mi uvést ještě jeden způsob, jak ctít manželství, naznačený v našem textu:

**2) ... když se těšíme z manželského vztahu v jeho úplnosti, včetně tělesného styku.**

„Manželské lože“ (KMS) označuje sex v manželství a ten není poskvrněný. D. H. Field píše: „Z historie církve je patrný mnohem méně vstřícný postoj k sexualitě, než jaký k ní zaujímá Bible.“ Dále se zabývá raným vlivem asketických ideálů. Potom dodává: „Až na

velmi málo výjimek odsuzovali patrističtí a středověcí pisatelé smyslovou rozkoš tělesného styku jako hřích. Také jejich postoj k manželství byl přinejlepším ambivalentní.“ (D. H. Field: *The New Dictionary of Theology* [IVP], ed. Sinclair Ferguson, David Wright, J. I. Packer, s. 638.)

Bible ale rozkoš sexuálního vztahu v manželství, jak pro muže, tak pro ženu, uznává. Šalomoun vybízí svého syna, aby se vždy nechal opájet jejími nadry a aby se kochal její láskou (Př 5,19). Šalomounova Píseň písní opěvuje radosti, které manželský sex dává oběma partnerům. Pavel říká manželům i manželkám, že jejich tělo nepatří jim, ale jejich protějškům a že jsou povinni naplňovat sexuální potřeby toho druhého, aby nedocházelo ke smilstvu (1K 7,2–5). Sára používá pro sexuální vztah se svým manželem pojem rozkoš (Gn 18,12). Manželský sex je bezprostředně svázán se vztahem mezi manželi. Tak nás Bůh stvořil. Základem potěšení ze sexuální stránky vztahu musí být vzájemná citlivost, péče a úcta.

Zdůrazňuji ale to, co říká Pavel, totiž že je to Bohem stanovená prevence proti sexuálnímu hříchu (1K 7,2). Kdysi jsem jako pastor pomáhal jednomu manželskému páru, kde se muž dopustil cizoložství. Neměli se ženou sexuální styk přes deset let, a ona měla dojem, že je všechno v nejlepším pořádku! Jeho to opravdu štvalo, ale nic neřekl. Když se k němu začala mile chovat jedna žena ze sousedství, padl. Je smutné, že se nakonec rozvedli. Tomu všemu se mohli vyhnout, kdyby se řídili jasným učením Písma: „Neodpírejte se jeden druhému...“ (1K 7,5). Náš text důrazně varuje:

## **2. Bůh bude soudit ty, kdo v oblasti sexu jednají nemravně.**

Také jiné oddíly Písma jasně vyhláší toto varování:

*Což nevíte, že nespravedliví nebudou mít účast v Božím království? Nemylte se: Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani*

*nemravní, ani zvrácení, ani zloději, ani lakomci, opilci, utrhači, lupiči nebudou mít účast v Božím království. (1K 6,9–10)*

*Dobře si pamatujte, že žádný smilník, prostopášník ani lakomec, jehož bohem jsou peníze, nemá podíl v království Kristovu a Božím. Nenechte se od nikoho svést prázdnými slovy, aby vás nestihl Boží hněv jako ty, kdo ho neposlouchají. (Ef 5,5–6)*

*Avšak zbabělci, nevěrní, nečistí, vrahové, cizoložníci, zaklínači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra. To je ta druhá smrt. (Zj 21,8)*

Stejně varování najdeme i v mnoha dalších textech (Mt 5,27–30; Ga 5,19–21; Ko 3,5; 1Te 4,3–7; Zj 22,15). Věřící sice nemusí mít strach z Božího věčného soudu, ale Písmo jasně říká, že pokud se z *návyku dopouštíte* sexuálně nemravného jednání, možná nejste skutečnými křesťany (1J 3,7–10). Pokud jste doopravdy křesťany, Bůh vás bude přísně vychovávat, dopustíte-li se sexuálního hříchu (Žd 12,5–11).

Ačkoliv nám Bůh hříchy odpouští, když činíme pokání, neznamená to nutně, že odstraní jejich následky (viz Davidův případ ve 2. Samuelově 12,10–14). On vám sice váš hřích odpustí, ale třeba jste se při něm nakazili pohlavně přenosnou chorobou, která může být nevyléčitelná, nebo dokonce smrtelná. Někteří namítnou: „Ale jsme přece pod milostí!“ Ale právě list, který byl napsán především proto, aby objasnil Boží milost, varuje: „Nemylte se, Bohu se nikdo nebude vysmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí. Kdo zasévá pro své tělo, z těla sklídí zkázu; kdo zasévá pro Ducha, z Ducha sklídí život věčný“ (Ga 6,7–8 KMS). Rád bych ale uzavřel touto dobrou zprávou:

### 3. Těm, kdo se ze svého hříchu kají a spoléhají na Kristovu krev, Bůh odpustí.

Vzápětí po varování před Božím soudem nad sexuálními hříchy dodává Pavel tato úžasná slova: „A to jste někteří byli. Dali jste se však obmýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu Pána Ježíše Krista a Duchem našeho Boha“ (1K 6,11). Ani homosexualita, ani cizoložství, ani žádná sexuální zvrácenost nejsou mimo dosah Boží milosti a odpuštění. Jak slibuje 1. list Janův 1,9: „Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.“ Pavel sám sebe nazývá prvním mezi hříšníky, a přesto došel u kříže milosrdenství (1Tm 1,15–16). Pokud se odvrátíte od svého hříchu a spolehnete se na Ježíše Krista, můžete poznat Boží odpuštění a jeho dar věčného života.

### Závěr

Komik George Burns říkával, že pamatuje doby, kdy byl vzduch čistý a sex špinavý. Biblicky řečeno nebyl sex v kontextu, který pro něj Bůh určil, špinavý nikdy: v celoživotním závazném manželství mezi jedním mužem a jednou ženou. To je správné místo pro sex. Nesprávné místo pro sex je mimo takovýto manželský svazek – potom je předmětem Božího soudu.

Je-li Boží slovo pravdivé, žije naše společnost v mravní temnotě. Ale tam, kde je tma nejčernější, září světlo nejjasněji. Budeme-li dodržovat Boží normy mravní čistoty, použije nás, abychom tento temný svět prozářili dobrou zprávou o Božím odpuštění a překvapivým zjištěním, že v manželství, jak je ustanovil Bůh, je sex čistý.

### Otázky k diskuzi

1. Jak můžeme dávat homosexuálům najevo, že je Bůh miluje, a zároveň, že se hněvá kvůli jejich hříchu? Začali byste láskou nebo hněvem?

2. Uveďte další způsoby (kromě těch, které byly zmíněny v kázání), jak může křesťan plánovitě předcházet tomu, aby upadl do sexuálního hříchu?

3. Může být pravý věřící na sexuálním hříchu „závislý“ (biblicky řečeno sexuálním hříchem *zotročený*)? (Mt 5,27–30; Ř 6,17–18; 1J 3,7–10.)

4. Jakou pastýřskou radu byste dali svobodnému člověku, který by rád vstoupil do manželství, ale nemůže najít vhodného partnera?



# HLE, MISTR SNŮ! (GN 40,1–41,57)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Dneska máme před sebou docela dlouhý úsek Božího slova – celé dvě kapitoly, celkem osmdesát veršů. Jedná se o velmi zajímavý oddíl Písma, který přitahuje naši pozornost v mnoha ohledech. A z tohoto důvodu je to také oddíl, který je velmi důležitý, protože se na něm můžeme naučit spoustu věcí. Náš text nás přitahuje hned několika věcmi a my se dnes na čtyři z nich postupně podíváme v pořadí podle jejich důležitosti – od té nejméně důležité věci, která však přitahuje nejvíc naší pozornosti, přes věci mnohem důležitější, až po praktické věci, týkající se našich vlastních životů.

Především jsou zde čtyři sny a jejich trojí výklad. To je skutečně něco velmi zajímavého. Je to něco, co si dobře pamatujeme, ale jak si ukážeme, tak to vůbec není to nejdůležitější, co nám tu Boží slovo ukazuje.

Mnohem důležitější je povýšení Josefa. Z řetězů v jámě na trůn slávy. Náš text začíná v Josefových dvaceti osmi letech, kdy je vězněm, je v řetězech, v jámě. Jeho vyhlídky do budoucnosti nejsou nijak růžové. Náš text končí o deset let později, kdy je Josef na vrcholu slávy a moci.

Ovšem ještě důležitější než příběh Josefa je příběh o Boží svrchovanosti. Křesťanská teologie tady tradičně používá slovo prozřetelnost. To je trochu zvláštní slovo a jistě si zaslouží, abychom si ho vysvětlili.

A nakonec uvidíme, že celý tento příběh je příběhem o Boží milosti, kterou můžeme v těchto dvou kapitolách vidět tak zřetelně. Vidíme Boha, který je plný milosti a slitování, který je věrný a dobrotivý.

Josef byl dán do vězení potom, co se manželce Potífara nepodařilo Josefa svést. Za svou věrnost Bohu, za úsilí uchovat si svou čistotu a nebýt jako hlupák nebo dobytek vedený na porážku, byl Josef odsouzen k tomu, aby zbytek života strávil ve vězení. Boží slovo nám v Ž 105 ukazuje, že Josef byl v okovech, takže přestože zastával místo jakéhosi správce všech vězňů (Gn 39,23), tak se to rozhodně ani v nejmenším nedalo srovnávat s místem, jaké měl jako správce všeho Potífarova majetku.

První verše obou kapitol, které jsou před námi, nám pomáhají určit časové souvislosti. Genesis 40,1 říká, že se stalo po těch událostech – nevíme, za jak dlouho se to stalo, takže nevíme, jak dlouhou dobu Josef strávil v žaláři. Genesis 41,1 zase říká, že po dvou letech... Vidíme, že mezi oběma kapitolami je rozestup dvou let. Takže to byly minimálně dva roky, které Josef strávil v řetězech, v jámě, jak sám říká v našem textu. Co se v té jámě dělo?

## I. Prorocké snění

První věc, která každého čtenáře zcela jistě zaujme, jsou sny, o nichž v těchto kapitolách čteme. Již dříve jsme se setkali se zvláštními sny v životě Josefa, pamatujete? Sny, které vyprávěl svým bratrům a svému otci. Jeho bratři se mu potom posmívali slovy: „Hle, mistr snů přichází!“ To bylo tehdy, když se rozhodli ho zavraždit, ale následně na to, ho místo vraždy prodali do otroctví v Egyptě. V domě svého otce Josef jenom vyprávěl své sny, nyní je naopak jenom vykládá.

### *Sny od Boha*

Nejprve jsou tady sny obou faraonových služebníků. Čteme, že se oba prohřešili proti faraonovi a on je vsadil do vazby. Oba měli jedné noci zvláštní sen – všimněte si v našem textu (v. 5) – šlo o sny, které volaly po výkladu. Podobně v následující kapitole čteme o dvou faraonových snech, které se nakonec ukázali být

pouze opakováním téhož. I to byl sen, který byl skutečně zvláštní. Pokaždé se faraon probudil a viděl, že musí zjistit, co tyto sny mají znamenat. Svolal své věštce, ale nikdo nedovedl sny vyložit. Všimněte si, že ve všech případech bylo jasné, že se jedná o zvláštní sen. Nebyly to sny, které se jim zdály každý den. Byly to sny od Boha.

Bůh má přímý přístup ke každé lidské duši a každého člověka si může použít pro své plány, kdy a jak si přeje. A to bez ohledu na záměry těch, jichž se to týká. Před Bohem je otevřené každé lidské srdce. Moudrý Elíhú, který navštívil trpícího Joba, říká:

*Bůh přece promluví jednou i podruhé, a člověk to nepostřehne. Ve snu, ve vidění nočním, když na lidi padá mrákota, v dřímotě na lůžku, tehdy otvírá lidem ucho a zpečetuje varování, jež jim dal, aby člověka odvedl od toho, co páchá, aby muže chránil před vypínavostí, aby jeho duši ušetřil před jámou a jeho život aby nezašel hubící střelou. (Jb 33,14–18)*

Bůh promlouval ve snech nejenom ke svému lidu, ale i k lidem nevěřícím. Musíme si ale všimnout toho, že obvykle – a tak je tomu i v tomto případě – byla Boží řeč zahalená a nebyla úplně jasná. Bylo potřeba výkladu:

### **Výklad od Boha**

Číšník i pekař byli v důsledku snu sklíčení. Všimněte si, že důvodem sklíčenosti nebylo vězení, ale jejich sny. Tato sklíčenost byla od Boha. Bůh má řadu způsobů, jak dovést sklíčit duše lidí, a to zvláště takových, kteří jsou zatvrzelí vůči vnějším podmínkám, kterým čelí. Bůh obtíží jejich duši, dá jim břemeno, které je tlačí a bere jim pevnou půdu pod nohama. To vidíme jak u faraonových služebníků, tak u faraona.

Jejich sny volají po výkladu. A Bůh se nad nimi smiloval a poslal jim muže, který jim jejich sny vyložil. Nebyl to žádný z egyptských věstců, nebyli to astrologové nebo věštyně. Číšník i pekař si přáli

mít takového člověka ve vězení, faraon dal také zavolat, ale nikdo jim nemohl vyložit sny, které jimi tak otřásl. Byl tady ale jeden, kdo to udělat mohl: Boží muž – Josef. Josef také vede všechny k tomu, že to je Bůh, kdo vykládá sny:

*Josef jim nato řekl: „Což vykládat sny není věc Boží?“ (Gn 40,8)*

*Faraónovi odpověděl: „Ne já, ale Bůh dá faraónovi uspokojivou odpověď.“ (Gn 41,16)*

Sen od Boha potřeboval výklad od Boha. Ale také si musíme ujasnit, že se nejedná o nic samozřejmé. Když měl Daniel sdělit a vyložit sen daný králi Nebúkadnésarovi, tak i on říkal totéž, co Josef. A potom:

*...prosil krále, aby mu dal určitou dobu, že králi ten výklad sdělí.  
(Dn 2,16)*

Josef dostal odpověď na všechny sny, které měli lidé kolem něj, ale na vlastní sny odpověď nedostal. Jistě o nich přemýšlel a dost možná, že dva roky, kdy čekal, zda se královský číšník za něj přimluví, hledal útěchu a posilu právě v těchto svých snech, ale jejich odhalení a naplnění viděl až o řadu let později.

### ***Naše sny***

Když přemýšlíme o těchto věcech, tak se nám nabízí otázka – co naše sny? Mluví v nich Bůh také k nám? Podívejme se na čtyři věci:

**1. Jsou různé druhy snů** – jsou sny od Boha, jako je to tady, ale jsou také sny od ďábla, které mají falešní proroci:

*Toto praví Hospodin zástupů: „Neposlouchejte slova proroků, kteří vám prorokují, oblužují vás přeludy, ohlašují vám vidění svých srdcí, a ne to, co vyšlo z úst Hospodinových.“ Stále říkají těm, kteří mě znevažují: „Hospodin promluvil: Budete mít pokoj“, a každému, kdo chodí se zarputilým srdcem,*

*slibují: „Nedolehne na vás nic zlého.“ ... „Já jsem ty proroky neposlal, a přesto běží, nemluvil jsem k nim, a přesto prorokují.“ (Jr 23,16–17.21)*

Jsou také normální sny – a těch je většina (Kaz 5,2). **Musíme rozlišit sny.**

**2. Sny od Boha si žádají vysvětlení od Boha.** A jak jsme viděli, to není nic samozřejmého. Kromě toho – pamatujme na slova Jeremjáše.

**3. Boží slovo** – dnes máme něco, co Josef neměl. Máme Boží slovo, které je dokonalé, naprosto dostatečné, dává odpověď na všechno, co potřebujeme.

*... a činíte dobře, že se [prorockého slova] držíte. (2Pt 1,19)*

*Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky. (Žd 1,1–2)*

Na to musíme pamatovat především. Pokud chceme vědět, co máme dělat, jak máme žít, jak se máme rozhodovat – tak musíme jít do Božího slova.

*Je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. (2Tm 3,16–17)*

**4. Pozor na honění se za prázdnými věcmi.** Dnešní doba taková je, a mnozí křesťané se přizpůsobují této době více, než Božímu slovu. Když půjdete na internet, tak najdete řadu kázání o snech – jak snít své sny, jak věřit svým snům, jak uvést své sny do praxe ... Ale podívejte se, co k tomu říká Písmo:

*Kde mnoho snů, tam samá pomůjivost, samá prázdná slova. Ty se však boj Boha! (Kaz 5,6)*

Bůh chce, abychom byli věrní jeho Slovu, drželi se ho a nenechali se od něj odvést něčím jiným.

## II. Překvapivý vzestup

Druhý bod, druhá rovina našeho příběhu – Josefův náhlý, překvapivý vzestup. Na začátku 40. kapitoly je Josef vězeň v okovech. Je ve vězení. Nemá žádné dobré vyhlídky na budoucnost. Zdá se, že byl uvězněn bez vyhlídky na změnu. Vězení nebylo dočasným trestem, jako je to dnes. Čekalo se tam na odsouzení, ale Potífar, měl na starosti vězení i popravy, a Josefa nechal ve vězení – pravděpodobně, aby tam časem zemřel. Bůh však bděl nad Josefem – jak to čteme dále v Genesis i na jiných místech Písma, a poslal Josefa před ostatními, aby celá Jákobova rodina, celý Izrael byl zachráněn v době velikého hladu. Z otroka vězně se Josef stává otrokem vládcem. Nevíme, zda Josefovi zůstal status otroka i po jeho vysvobození z vězení, a je to celkem jedno. Na Josefův charakter taková věc neměla žádný vliv. Josef byl přes svůj mladý věk velmi zralým a skutečně zbožným člověkem. I ve vězení, když sloužil druhým lidem, tak měl na mysli věci svého Boha a nikoliv své vlastní. A to je známka opravdové zbožnosti. Kromě toho můžeme vidět také:

### *Josefa věrnost*

Jako Josef pracoval v Potífarově domě, pracoval také ve vězení. To je známka zbožnosti. Náš charakter je to, čím jsme a jak se chováme, když jsme přesvědčeni o tom, že nás nikdo nevidí. A zbožnost se bude projevat právě v takových chvílích. Můžeme si položit otázku, zda bychom byli stejně věrní, pilní, pracovití, ochotní, citliví – všimněte si, jak Josef reaguje, když najde pekaře a číšníka sklíčené? Josef byl soucitný a připravený sloužit druhým. Nebylo to o tom – já mám nárok, ostatní by se měli chovat vůči mně tak nebo tak, já si to zasloužím ... – to známe, protože sami právě takto čas od času reagujeme. Ale ne Josef.

I v těch nejtemnějších chvílích svého života je věrný. Když ho Potífarova žena chtěla svést, řekl, že kvůli Bohu to neudělá. Když má možnost dostat se do přízně dvou úředníků – je znovu věrný Bohu. Jednak tím, že je oba odkazuje ke Stvořiteli a jednak tím, že jim říká pravdu a nikoliv to, co by chtěli slyšet. Co by mu to udělalo, kdyby i pekařovi řekl něco hezkého? Vždyť měl před sebou poslední tři dny života! Ale Josef byl věrný pravdě.

Nejenom před královými služebníky, ale i před samotným faraonem. Kdo má odvahu říci druhým nepříjemné věci? Nikdy to není jednoduché. Ale skutečná láska znamená také mít odvahu říci druhým pravdu. A co takhle říci někomu velmi důležitému něco nepříjemného – možná někoho napomenout, nebo ukázat na hřích – to je skutečně velmi těžké. Ale Josef byl věrný a je nám v tom dobrým příkladem a povzbuzením.

### ***Josefova trpělivost***

S Josefovým překvapivým povýšením souvisí také jeho trpělivost. Josef čekal. Podobně jako před ním čekal Abraham na svého syna, na naplnění slibu, který mu dal Bůh, Izák čekal, Jákob čekal na Boží požehnání a bojoval o ně – právě tak nyní čeká Josef na Boží čas. Od svého mládí se Josef učí trpělivosti. V domě Potifarově se učí trpělivosti, ve vězení se učí trpělivosti, na dvoře faraona se učí trpělivosti. Zamysleme se na chvíli nad tím, jak to asi bylo, když Josef ohlásil sedm let hojnost a po nich sedm let hladu. Hm ... sedm let hojnosti – tomu se dobře věří, ale co prokáže, že se jednalo o pravý výklad? To prokáže teprve chvíle, kdy po sedmi letech přijde hlad. A sedm let – to je docela dlouhá doba. Josef musel osvědčit velikou trpělivost.

Jenom taková trpělivost z něj mohla udělat skutečně dobrého správce Egypta. Kdyby zde nebyla škola dvaceti let trpělivosti (třináct let než stanul před faraonem a sedm let hojnosti k tomu), tak by z Josefa nebyl věrný správce. Asi by ani nebyl schopen

trpělivě jednat se svými bratry, když se s nimi opět setkal. Další vlastnost, kterou musíme zdůraznit je:

### ***Josefova pokora***

Josef se učil pokoře. Od svého mládí – ještě v domě svého otce. Boží slovo nám říká jednu zajímavou věc:

*Synové Rúbena, prvorozeného syna Izraelova; byl sice prvorozený, ale když poskvřnil lože svého otce, bylo jeho prvorozenství přeneseno na syny Josefa, syna Izraelova, takže zůstal bez zápisu prvorozenství do rodového seznamu. Převahu mezi svými bratry měl Juda; z něho měl vzejít vévoda, ale prvorozenství náleželo Josefovi. (1Pa 5,1–2)*

Josef obdržel prvorozenectví. Pravděpodobně tento text mluví až o událostech, které jsou teprve před námi v knize Genesis. Ale myslím, že o těchto věcech bylo jasno už tehdy, když byl ještě Josef doma. I to byl nejspíš jeden z důvodů, proč ho bratři neměli rádi. A dávali to Josefovi patřičně najevo. To ale byla jenom základní škola pokory. Vyšší vzdělání přišlo až v Egyptě. Jak v Potífarově domě, tak ve vězení, i na faraonově dvoře. Pokora musí být vždycky na začátku každého povýšení. Pokud někdo není pokorný, nemůže vést druhé.

*Bázeň před Hospodinem napomíná k moudrosti, slávu předchází pokora. (Př 15,33)*

Žádná sláva se neobjede bez pokory a k pokoře vede bázeň Boží. Josef se naučil pokoře a to mu umožnilo stát se vládcem Egypta. Naučil se nosit vězeňské řetězy a to mu umožnilo nakonec nosit zlatý řetěz, který mu pověsil na krk faraon. Naučil se pokoře a to umožnilo odpovídat moudře, když stál před faraonem. Pokora také souvisí s odvahou a věrností, jak jsme si to již ukázali. Josef předložil králi moudrý návrh a Bůh jednal v jeho prospěch.



*Farao svým služebníkům tedy řekl: „Zda najdeme podobného muže, v němž je duch Boží?“ Josefovi pak řekl: „Když ti to vše dal Bůh poznat, nikdo nebude tak zkušený a moudrý jako ty.“ (Gn 41,38–39)*

Josef se stal druhým po faraonovi a dostal jméno Safenat Paneach – to je Zachránce světa. Závěr 45 verše je úžasný:

*Tak vzešel Josef nad egyptskou zemí jako slunce. (Gn 41,45)*

Bylo to jako blesk z čistého nebe, ale zároveň to bylo velmi pokojné a pokorné. Josef je tady jako služebník – je obrazem, který velmi připomíná Pána Ježíše Krista. Ve vězení jsou s ním dva lotři, kteří se provinili – jeden je zachráněn a druhý nikoliv. Ale zatímco lotr na kříži říkal, pamatuj na mě, Ježíši, a Ježíš na něj pamatoval, protože on vždy pamatuje na toho, kdo k němu volá, tak ve vězení to byl Josef, kdo říkal číšníkovi, aby na něho pamatoval. A číšník se tady tolik podobá nám v našem vztahu ke Kristu. Místo abychom pamatovali na ohromné věci, které pro nás Pán udělal, tak si žijeme, jako by se nic nedělo. Teprve když přijdou těžké chvíle, tak si vzpomeneme na Syna člověka na kříži, který vstal z mrtvých, a voláme k němu.

Josef pokorně a trpělivě čeká na povýšení a v tom je pro nás velkým vzorem a příkladem. Zatímco případ faraonových služebníků byl do tří dnů vyřešen, tak případ Božího dítěte se táhne nekonečně dlouho. Naše naděje je před námi. Naše naděje je v nebesích, odkud očekáváme příchod Božího syna. Víme, že to nebude hned a potřebujeme povzbuzení, abychom vytrvale, věrně, trpělivě a pokorně čekali, až se zjeví Pán slávy.

### III. Prozřetelnost Boží

To je příběh Josefa. Viděli jsme sny, které nás tolik zajímají, viděli jsme také vyvýšení Josefa – to je zase příběh, který nás velmi přitahuje. Příběh velkého úspěchu – ale také velkého ponížení

a pokory. Nezapomeňme na obě tyto stránky. Nyní se dostáváme k něčemu, co není na první pohled až tak patrné – a to je Boží role v celém tomto příběhu. To, co vidíme, je, jak Bůh řídí všechny události a vede ke svému cíli.

*Bůh všechno působí rozhodnutím své vůle. (Ef 1,11)*

Musíme si připomenout, že Bůh náš i Bůh Josefův je:

### **Svrchovaný Bůh**

Když se měl Daniel postavit před Nebúkadnésara:

*Promlouval [k Bohu ve chvále] takto: „Požehnáno buď jméno Boží od věků až na věky. Jeho moudrost i bohatýrská síla. On mění časy i doby, krále sesazuje, krále ustanovuje, dává moudrost moudrým, poznání těm, kdo mají rozum. Odhaluje hlubiny a skryté věci, poznává to, co je ve tmě, a světlo s ním bydlí.“ (Dn 2,20–22)*

Daniel všechno vkládal do rukou Božích. A přesně totéž vidíme také u Josefa. Ani jednou ho nevidíme, že by si nějak stěžoval nebo se ptal: Proč to, Bože, děláš? Ale vždycky chce oslavit Boha. To je jeho cíl. Josef dobře ví, že Bůh nade vším vládne a má všechno pevně ve své ruce. Možná na začátku – o třináct let dříve – vůbec nerozuměl tomu, co se děje. Přesto dělá věrně všechno, co je potřeba a co je správné. Ví, že Bůh je naprosto svrchovaný. Toto vědomí ho později dovedlo k vyznání:

*Bůh mě poslal před vámi, aby zajistil vaše potomstvo na zemi a aby vás zachoval při životě pro veliké vysvobození. (Gn 45,7)*

Bůh dobře věděl, co dělá a to vedlo Josefa k tomu, že pevně spočinul v Boží ruce a v Boží vůli. Je to velká jistota pro křesťany, když víme, že náš neskonale dobrý Bůh je svrchovaný a nic se nevyvíká jeho kontrole.

## **Boží prozřetelnost**

Ale je tady ještě další rozměr Boží svrchovanosti – a to je Boží prozřetelnost. To je trochu zvláštní slovo a popisuje zvláštní projev nebo rozměr Boží svrchovanosti, který v sobě zahrnuje Boží dobrotu, moudrost, spojuje Boží plány s Božím zaopatřením, a to vše aktivně uvádí do lidských životů. Jinými slovy to znamená, že Hospodin má vliv na všechny okolnosti, všechno působí. Když tomu rozumíme, vede nás to k tomu, abychom v trpělivosti a v pokoře (ale nikoliv pasivně!) čekali na Boha.

*Neříkej: „Odplatím za zlo!“ Čekaj na Hospodina a on tě zachrání.  
(Gn Př 20,22)*

Boží prozřetelnost je trvalá aktivita Stvořitele, který ve své hojné štědrosti udržuje, vede a řídí veškeré dění i okolnosti podle svého plánu a ke svému cíli, a to vše působí ke své slávě. Právě o tom jsou Josefova slova, která jsme před chvílí četli. „*Bůh mě poslal před vámi!*“ Právě takto potřebujeme znát Boha, protože jenom takové poznání Boha nás vede k pokoře a Boha vyvyšuje, nás vede k věrnosti a spoléhání se na Boží zaslíbení, takové poznání Boha ukazuje, jak je Bůh velký a jak my jsme malí.

*Pamatujte na to, co bylo na počátku od věků! Já jsem Bůh a jiného už není, jsem Bůh a nic není jako já. Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo. Pravím: Moje rozhodnutí platí a co se mi líbí, uskutečním. (Iz 46,9–10)*

*Náš Bůh je v nebesích a všechno, co chce, koná. (Ž 115,3)*

Přesně o tom jsou kapitoly 40 a 41. Vidíme tady svrchovaného Boha, který ve své lásce jedná tak, aby zachránil nejen svůj vlastní lid před hladem, ale také celý národ, Egyptany, který Boha neznal, neuznával, neuctíval. Přesto také jim poslal Bůh Josefa, a přesto také pro ně byl Josef Safenat Paneach.

Boží prozřetelné jednání souvisí také s Božím načasováním všech věcí. Bůh je nad časem. A všechny věci mají svůj určený čas. Představte si, co by se např. stalo, kdyby královský číšník nezapomněl na Josefa, ale přimluvil se za něj u faraona, Josef by byl propuštěn a vrátil by se ke své rodině. Ušetřil by si dva roky v žaláři, ale nebyl by Safenat Paneach, Zachránce světa. Nebyl by žádný Safenat Paneach.

Pán Bůh skutečně udělal věci tím nejlepším způsobem, jakým mohly proběhnout. Někdy reptáme a myslíme si, že kdyby to nebo ono bylo nějak jinak, kdybychom měli lepší práci, kdybychom více vydělávali, kdyby se v naší zemi více dodržovaly zákony, kdybychom se narodili v jiné době, kdybychom žili v jiné zemi, kdybychom uvěřili o dvacet let dříve, kdyby ... mohli bychom o tom mluvit do nekonečna – tak by všechno bylo jiné. Ale Bůh všechno vede tím nejlepším způsobem. On se nejvíc oslaví na věcech právě tak, jak jsou. A oslaví se nejvíce tím, že právě v těchto ‚kdyby‘ promění naše srdce a od reptání nás dovede k vděčnosti. To je:

#### IV. Práce Boží milosti

A to je to, co můžeme nejvíce vidět v našem textu. Pokračuje tady to, co začalo v předchozí kapitole. Tam jsme na začátku i na konci četli: S Josefem byl Hospodin. To je Boží milost. A tato milost Josefa provází neustále. Nic nás nemůže oddělit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši. Nic nás nemůže oddělit o Boží milosti. Ve vězení se Josef setkává s královskými služebníky. To je projev Boží milosti. Bude muset ještě dva roky čekat, ale i tak je Bůh s ním. Josef vykládá těmto služebníkům jejich sny – to je dar Boží milosti a říká to Josef sám:

*Což vykládat sny není věc Boží? (Gn 40,8)*

Číšník si vzpomněl na Josefa, když přišel čas vyložit faraonovi sen, i když na něj předtím zapomněl. To je Boží milost. Bůh mu dal

rozpomenout se. Josef vyložil faraonovy sny – to je znovu Boží milost. A kromě toho dostal od Boha tolik moudrosti, že mohl předložit faraonovi dobrý plán, jak se má zachovat, aby zemi nepostihla bída a hladomor. Není to Boží milost? Samozřejmě je! Josef našel milost u faraona – také to je Boží milost. Faraon ho povýšil a dal mu úplně všechno – postavení, moc, titul, manželku. Ale byla to Boží milost, která tyto věci způsobila a otevřela srdce faraona. Bůh dal Josefovi syny – nebyli to synové Josefova stáří, jak to bylo u jeho otce – i to je Boží milost. Bůh dal Josefovi zapomenout a nakonec potvrdil Josefovo slovo, když nastal hlad. Vidíme tady, že Josef žil životem milosti – jedna milost přicházela za druhou, milost za milostí. A především v tomto smyslu byl Josef skutečně požehnaným Božím mužem. Nás to vede k tomu, abychom přemýšleli o Kristu, protože:

*Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista. (J 1,17)*

*Kdo ti dal vyniknout? Máš něco, co bys nebyl dostal? A když jsi to dostal, proč se chlubiš, jako bys to nebyl dostal? (1K 4,7)*

Křesťané, jste Hospodinovi požehnaní, dostáváte milost za milostí – a to i tehdy, když nemáte žádné sny ani výklady. Jste obdarováni Boží milostí a můžete ji poznávat přímo z Božího neomylného slova. Zapřísahám vás, držte se pevně Božího slova, spolehněte se na Boží charakter a na jeho vládu a buďte věrní. Prokažte svou věrnost a trpělivost na místě, které vám Bůh dal. Ve svůj čas vás Bůh povýší a povede vás dál.

Amen.

# MEZE AUTORITY VLÁDY

*James Coates*

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Moc vám děkuji, Joe a týme, že jste nás dnes ráno vedli v uctívání tak věrně a mocně. Je pro mě nesmírnou, nesmírnou radostí hlásat vám Boží Slovo dnešního rána. Samozřejmě jsme stále v Janovi 10, tak jak procházíme evangelium podle Jana. Na konci Jana 10 je pasáž, o které jsme ještě nemluvili, ale tak jak jsem se na dnešek připravoval, cítil jsem, že musím mluvit o něčem jiném, ale nebyl jsem si jistý, co to je. Jak ale týden postupoval, začalo to krystalizovat do této podoby. Dneska zabrousíme trochu jinam, nebudeme v Janovi.

Mám zde krátký úvod, abych uvedl věci na pravou míru. Myslím, že lze říct, že tato konkrétní doba odhalila jisté nedostatky ve většině evangelikálních církví. Odhalila například nedostatky v eklesiologii. Eklesiologie je studiem doktríny o církvi a zabývá se vším - od toho, co církev je, až po nezbytné prvky v uctívání. A je zjevné, alespoň mě, že dnešní církev má velice nízký pohled na eklesiologii. Nejen, že se lehce přizpůsobila virtuálnímu prostoru, ale přijala to jako nádherný a přirozený vývoj věci.

K tomu se ale přidává také vadný přístup k Písmu. Je zastáváno, že pakliže Písmo něco přesně nepřikazuje, pak máme absolutní svobodu v tom, jak věci děláme. A tak, pokud Písmo neříká: „Shromáždíte se v neděli v malé skupině, ale zajistíte, aby všichni měli dvoumetrové rozestupy a nasazené roušky. Všechny fyzické projevy náklonnosti jako objetí a podání ruky jsou zakázány.“ Pak máte smůlu.

A většinou říkají toto: „Písmo nikde explicitně neříká...“ A to slyším od pastorů! Od pastýřů, kterým byly svěřeny ovečky! „Písmo nikde explicitně neříká...“ Vláda tedy nevyžaduje, abychom zhřešili, proto ji musíme uposlechnout.

To zcela odhaluje vadný přístup k Písmu. A jak ironicky, odhaluje to také zákonický přístup k Písmu. Jinými slovy: „Pokud Písmo nepřikazuje něco přesnými slovy, nejsem zavázán se tím řídit.“

Co je na tom špatné? Jde o absolutní selhání v rozpoznání, že Bohem zamyšlené implikace textu jsou pro věřící zavazující. Všechno nemusí být přikázáno explicitně. Jako studenti Písma jsme povinni dbát na jeho implikace, což si vyžaduje velice opatrné a pozorné čtení Písma. Chceme příliš, když si přejeme, aby Písmo výslovně adresovalo naši současnou situaci. Ale Písmo skutečně o naši situaci promlouvá jak implicitně, tak explicitně. Ale vzhledem k jedinečné situaci, ve které se nacházíme, mnoho věcí je adresováno implicitně, a to si vyžaduje, opět: intenzivně opatrné a pozorné čtení Písma.

Zatřetí, věřím, že okolnosti této doby odhalily také vadnou teologii pronásledování. Zdá se, že máme neuvěřitelně chybnou a historicky nepřesnou představu o tom, co pronásledování skutečně je. Myslíme si, že pronásledování je pronásledováním jen tehdy, když je zaměřeno pouze na církev. A pokud tedy církev není přímým terčem pronásledování, musí uposlechnout vládu.

Mluvit nyní o celé teologii pronásledování by už přesahovalo to, o čem chci dnes mluvit, ale věřím, že musíme rozumět tomu, že pronásledování často začíná děláním toho, co stát zakazuje! Vždyť naše poslušnost Kristu je spouštěčem pronásledování! Nečekáme na pronásledování, abychom mohli být poslušni Kristu, ne, naše poslušnost Kristu je to, co vede k pronásledování.

Někteří mají dojem, že kdybychom byli přímo pronásledováni, jen tehdy bychom byli v právu, abychom se dále shromažďovali, což je velice zvláštní stanovisko, protože takto se pronásledování

vyhýbáte právě skrze vaši poslušnost vládě. Inu, pokud se vždy podvolíte vládě, tak vás nemusí pronásledovat nikdy. Říct tedy, že shromažďovat se můžeme jen tehdy, když jsme přímo pronásledováni, je v podstatě jako říct, že se máme shromažďovat. Implicitně tím říkáte, že bychom se měli nadále shromažďovat. Říkáte, podle Božího Slova, že pokud je pronásledování přímo zaměřeno na církev, tehdy máme právo se shromažďovat? Pak sami nepřímou přiznáváte, že bychom se měli nadále shromažďovat.

To je zkrátka fascinující, protože když říkáte: „Nesejdeme se, protože nejsme terčem pronásledování.“ rozhodně to neděláte z biblických přesvědčení, ale z nějakého druhu pragmatismu. Asi abyste měli dobré svědectví před světem... Což doufám, že není z touhy zalíbit se lidem, nebo proto, abyste se vyhnuli nelibosti lidí.

Dovolte mi říct toto: Ať už jsme nebo nejsme terčem pronásledování, nic to na situaci nemění. Absolutně mě nezajímá, jestli naše situace splňuje nebo nesplňuje definici pronásledování. Není to ani faktor, se kterým počítám. Není to základ pro žádné z mých rozhodnutí. Moje rozhodnutí vede moje poslušnost Kristu! Rád nechám na samotném Pánu Ježíši Kristu, aby rozhodl, zda naše situace odpovídá pronásledování. On zaslíbil, že ti, kdo budou pronásledováni pro Jeho jméno, budou blahoslaveni. A On je Tím, kdo žehná. Rád naši situaci přenechám Jeho soudu, mou zodpovědností je Mu být poslušen. Je to tak? Amen!

Je zcela irelevantní, jestli jsme nebo nejsme terčem pronásledování... Irelevantní. Nemá to co dělat s čímkoliv.

A k tomuto vadnému pohledu na teologii pronásledování přidejte to, co si myslím, že je chybné porozumění dějin. Jak církevních, tak sekulárních dějin. Jsme příšerní historici. A to včetně mě. A to nás činí neuvěřitelně otevřené svodu. Jak teologickému, tak politickému svodu.

Proč si myslíte, že se snaží přepsat dějiny? Proč si myslíte, že mění osnovy ve školách? Abychom byli pitomí, důvěřiví a neviděli



to, co se doopravdy děje. Abychom nerozpoznali, co se dnes skutečně děje. Musíme se stát lepšími historiky. Vy, jako kongregace, se musíte ponořit do dějin. Začněte dějiny číst. Jednu knihu za druhou. Vystavte se tomu, co se dělo ve staletích minulosti, abyste se vyzbrojili pro přítomnost.

A ten největší nedostatek, o kterém bych chtěl dnes mluvit, se týká role vlády.

Naše dnešní doba odhalila jak nedostatečný, tak nepřesný pohled na teologii vlády. A je nedostatečný hned ze dvou důvodů, zaprvé: Dlouho jsme se měli až příliš dobře. Dlouho jsme se měli až příliš dobře, a tak jsme nemuseli hluboce přemýšlet nad tímto aspektem teologie. Je to sval, který nám ochabnul. A zadruhé, jak už jsem řekl, jsme neznalí historické teologie. Protože teologové minulosti na rozdíl od nás velice hluboce přemýšleli nad těmito věcmi, a my z jejich moudrosti ani nečerpáme. Abych začal dnešní slovo, které bude adresovat tento nedostatek, pojďme do Římanům 13. Ale podívejme se na něj z jiného hlediska. Místo toho, abychom se primárně dívali na naši zodpovědnost vůči vládě, zaměřme se na vládní Bohem ustanovenou povinnost.

Jakou roli určil Bůh vládě? Můžeme se takto vůbec ptát? V jistém smyslu je toto kázání adresováno vládě. Vláda musí vědět o její Bohem ustanovené roli. Pokud je neinformuje církev, pak kdo jiný?! My jsme sloup a opora pravdy. My jsme Boží kněžstvo, které zprostředkovává Jeho řeč tomuto světu. A proto jsme také zodpovědní, abychom informovali vládu o její Bohem ustanovené povinnosti.

Budeme také samozřejmě mluvit o našich povinnostech vůči vládě, ale dnes mým primárním cílem bude vyzdvihnout Bohem ustanovenou roli vlády. Prosím, otevřete si Bible do Římanům 13, pokud tam ještě nejste. Počínaje veršem 1 až 7. Podíváme se ale jen na verše 1 až 4. Ale číst budeme od prvního do sedmého verše. „Každá duše ať se podřizuje nadřízeným autoritám, neboť není

autority, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha, takže ten, kdo se staví proti autoritě, odporuje Božímu nařízení. Ti, kdo mu odporují, přivolávají na sebe soud. Vládcové nejsou postrachem dobrému jednání, nýbrž zlému. Chceš, aby ses nemusel bát autority? Čiň dobré, a budeš mít od ní chválu. Vždyť je Božím služebníkem pro tvé dobro. Jednáš-li však zle, boj se, neboť ne nadarmo nosí meč. Je Božím služebníkem, vykonavatelem hněvu nad tím, kdo činí zlo. Proto je nutno podřizovat se, a to nejen kvůli tomu hněvu, nýbrž i kvůli svědomí. Proto také platíte daně, neboť vládcové jsou Božími služebníky a právě tomu se vytrvale věnují. Dejte každému, co jste povinni: komu daň, tomu daň, komu clo, tomu clo, komu bázeň, tomu bázeň, komu čest, tomu čest.“

V našem společném čase se blíže podíváme na naši teologii vlády, abychom lépe rozuměli rychle se měnícímu světu okolo nás, a dá-li Pán, abychom informovali vládu o její Bohem ustanovené roli. Pokud si děláte poznámky, napište si: ‚Zdroj vládní autority‘.

## I. Zdroj vládní autority

Toto vidíme v 1. verši. Čteme: „Každá duše ať se podřizuje nadřazeným autoritám...“

Co znamená ‚podřizovat se‘? Jen krátce: znamená to, že máme být podřízeni vládním autoritám. Zahrnuje podřízení se také poslušnost? Typicky ano. Ale je důležité si povšimnout, že Pavel nepíše: „Každá duše ať je poslušná nadřazeným autoritám...“ Mezi podřizením se a poslušností je jistá podobnost, ale poslušnost vyžaduje daleko víc. Poslušnost nebere v úvahu, že může přijít čas, kdy jednoduše nemůžeme být poslušni vládě.

A podle samotného Písma víme, že jsou časy, kdy nesmíme být poslušni vládě. Například Šadrak, Měšak a Abed-nego v Danieli 3, kteří se odmítli poklonit zlaté soše. Máme příklad samotných Apoštolů, jak jsme četli dnes ráno, kteří prohlásili: „Boha je třeba poslouchat více než lidi.“ Je tedy možné, abychom byli podřízeni

a zároveň neposlušní vládě? Můžete být podřízeni vládě, zatímco jste jí občansky neposlušní? A tou odpovědí je: Ano! Možné to naprosto je. Můžeme být občansky neposlušní, zatímco jsme zcela podřízeni. Ptáte se: „Jak?“ Tím, že se pokorně podrobíme následkům naší občanské neposlušnosti.

Podívejte, my rozumíme tomu, že my nejsme vládou, ale máme jisté zodpovědnosti vůči Kristu. Když nás naše zodpovědnost Kristu vede ke konfliktu s vládou, musíme tento konflikt vydržet, a to s milostí, pokorou, podřízením se, ale musíme vydržet. Vláda má před Bohem právo dělat vše, čemu věří, že je správné, ale bude za to brána na zodpovědnost. Když si bude počínat nespravedlivě, Bůh jednou skóre srovná. Nicméně, dozajista můžeme a musíme být občansky neposlušní, zatímco setrváváme zcela podřízeni. Jak na to? Tak, že se svěříme Tomu, který soudí spravedlivě (1Pt 2,23).

Je důležité poznamenat, že když jsme občansky neposlušní v jedné oblasti, tak to neznamená, že budeme neposlušní v každé oblasti. Nesmíme uposlechnout jen v oblasti, která si naše neuposlechnutí žádá. Ptáte se: „A jak toto určit? Kdy je naše občanská neposlušnost nezbytná?“ „Kdy je naše občanská neposlušnost nezbytná?“ Dovolte mi vám dát 3 kategorie, které nám pomohou:

Zaprvé, když vláda zakazuje to, co Bůh přikazuje.

Když vláda zakazuje to, co Bůh přikazuje.

Například, když zakazuje kázání Jeho Slova. Nemůžeme uposlechnout.

Zadruhé, když vláda přikazuje to, co Bůh zakazuje.

Když vláda přikazuje to, co Bůh zakazuje. Například, když přikazuje uctívání zlaté modly. Nemůžeme uposlechnout.

A zatřetí, když vláda přikazuje v oblasti, kde nemá žádnou jurisdikci.

Toto je důležité. Když vláda přikazuje v oblasti, kde nemá žádnou jurisdikci. Například, když si myslí, že může přikazovat, jak se má církev scházet a uctívat. Nemůžeme uposlechnout. Toto není v jejich jurisdikci a v jejich pravomoci. Nemůžeme uposlechnout.

Tyto tři kategorie si žádají naši občanskou neposlušnost. Toto vše ale popisuje naši roli vůči vládě, my se ale chceme zaměřit na Bohem ustanovenou roli pro vládu. Na to se podíváme v druhé části prvního verše, kde máme důvod pro naši podřízenost vládním autoritám. Sledujte se mnou, druhá polovina prvního verše:

„... neboť není authority, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha...“

Důvod pro naše podřízení se vládám je kvůli tomu, že každá autorita má svůj původ v Bohu. To znamená, že všechny autority jsou zřízeny Bohem. A to znamená, že všechny autority jsou delegované autority. A to znamená, že vládnoucí autority jsou vykazatelné komu? Bohu. Jinými slovy, vládnoucím autoritám bylo Bohem svěřeno správcovství, za které budou souzeny. Nejsou autonomní! Nejsou svrchované! Jsou Božími služebníky – verš 5 – diákonové Božími. A služebníci jsou vždy vykazatelní svým Pánům.

Co musejí dělat, aby věrně vykonávali svou povinnost? Musí vládnout podle standardu, kterým budou sami také souzeni. Musí vládnout podle standardu, kterým budou sami také souzeni, a tím je co? Boží Slovo. Budou souzeni Božím Slovem. Jsou vykazatelní Bohu, a proto musí vládnout v souladu s Božím Slovem. Kolik vlád dnes skutečně ví, že budou brány na zodpovědnost před Bohem? Myslíte si, že naše vláda ví, že bude před Bohem vydávat počet? Nepravděpodobně, a pokud ano, pak v sobě potlačuje pravdu v nepravosti – Římanům 1,18.

Čí úlohou je informovat vládu o její roli? Už jsme si to řekli. Čí úlohou je informovat vládu o její Bohem ustanovené zodpovědnosti? Kdo má vládu volat k pokání? Církev!

Proč? Protože nám bylo svěřeno zjevení, které toto vše ustanovuje.

A skutečně, pokud církev odmítá naplnit svou roli a funkci, pak kráčí v nedbalosti. Nedbalosti, která je velice nemilující! Proč? Protože vláda, která neplní svou Bohem danou povinnost, si ukládá hněv ke Dni hněvu. Když neinformujeme vládu o její Bohem

ustanovené roli a když neupozornujeme vládu na to, že překročila meze své role, a když neukazujeme na to, že vládne v nepravosti, tak naši vládu nemilujeme. Stojí za ní skutečné individua, lidské bytosti, které budou vydávat počet před Bohem! A proto musí být konfrontováni se svým hříchem, aby si uvědomili, že se musí smířit s Bohem skrze Jeho Syna, Ježíše Krista. Podřizování se nebiblickým a nespravedlivým vládním zákonům není věrné, ani milující. Souhlas s jejich autoritou, která překročila své meze, není ani věrné, ani milující. Není to demonstrací skutečné lásky vůči lidem v pozicích autority, není to demonstrací lásky vůči našim bližním. Nedemonstruje to ani lásku vůči církvi. Ale primárně to není demonstrací lásky k Pánu Ježíši Kristu!

Ze všech institucí má právě církev tuto povinnost: Volat vládu k její Bohem ustanovené roli! Jak na to? To už bývá náročnější.

Je mnoho vlídných cest, jak oslovit své vládní představitele. Můžete napsat členům zákonodárního sboru. Můžete napsat premiérovi. Ještě vlídnější se může zdát třeba takový otevřený dopis, kterého si snad někdo všimne. Pak jsou více konfrontační metody, jako jít k soudu a vstoupit s vládou do právního sporu. Nebo můžete udělat to, co my. Tím, že se nadále shromažďujeme, dosvědčujeme to, že vláda zde nemá žádnou jurisdikci. Ne s ohledem na naše uctívání. Jen tím, že máme stále otevřeno a dostává se nám vší té pozornosti, - kterou jsme si nepřáli, ale stejně přišla - tak ukazujeme vládě, že překročila meze své autority. Bez ohledu na to, je-li jejich výmlouvou takzvaná pandemie nebo cokoliv jiného. Když jsme poslušni Kristu tím, že se nadále shromažďujeme, vláda je informována o tom, jaká je její skutečná autorita. I touto nedělní bohoslužbou usvědčujeme vládu z překročení její jurisdikce.

Inu, je důležité, abyste rozuměli, že to, co dnes děláme, jakožto místní církev, je vedeno poslušností Kristu. Vede nás teologie. Vede nás eklesiologie. Ježíš je Hlavou církve. On je Tou jedinou svrchovanou autoritou církve a Své církvi vládne Svým Slovem.

Naší zodpovědností je pak se ujistit, že Jeho Slovo skutečně vládne církvi. Když se ale nadále setkáváme, milujeme tím také naše bližní. A i tím jsme poslušni Kristu. A co víc, milujeme tím také naši vládu, protože ji tím dosvědčujeme, že přesáhla své Bohem dané meze. I tím jsme poslušni Kristu.

Současná doba nám skutečně ukazuje - a myslím, že to dnes ráno uvidíte - větší obraz. Pokud budete oddělovat váš duchovní život a to, co znamená následovat Krista, od vašeho veřejného života, a myslíte si, že si můžete žít svoji soukromou cestičku s Ježíšem Kristem sami, pak nikdy nemůžete být věrní. Toto je svět našeho Otce! My jsme v něm jako sůl a světlo. Jsme zde Jeho velvyslanci.

Jen tak mimochodem, média neustále mluví o nějakých 'náboženských vůdcích'. Nemám nejmenší tušení, co to 'náboženský vůdce' je. Prosím, já nejsem žádný náboženský vůdce. Já jsem velvyslanec Pána Ježíše Krista. Jsem hlasatel Krále králů. Stojím zde s nebeským poselstvím. Nejsem žádný 'náboženský vůdce', ať už je to cokoliv. To jsem nezamýšlel říct, nicméně...

Poslouchejte, toto je teologická problematika s ohledem na eklesiologii. Jde o teologii s ohledem na lásku k bližním. Jde o teologii s ohledem na braní vládu k vykazatelnosti. Toto vše je v Božím Slovu. A přiznávám, že v minulosti jsem nebyl moc politicky zapojen. Byl jsem u voleb. Kážu Slovo, což sebou nevyhnutelně nese jisté politické implikace, protože Slovo adresuje biblickou morálku. Ale to je asi všechno.

Říkáte: „A co se změnilo, Jamesi? Změnil jsi svůj postoj ohledně zapojení se v „politice“?“ Inu, musel jsem přehodnotit, jestli jsem byl vůči politice lhostejný. Je možné, že jsem ji zanedbával. Že jsem plně nenaplňoval mou Bohem danou zodpovědnost. Musel jsem to přehodnotit. Musel jsem o tom přemýšlet. Ale tady je ten základní problém, za celou tu dobu, co jsem ve službě, vláda nyní poprvé zasahuje do života církve. To je má doména. To je doména starších, zde v ‚Grace Life Church‘. To je doména Pána Ježíše Krista.

Pokoušet se nám diktovat podmínky uctívání není v jurisdikci vlády a já odmítám dát vládě to, co není její. César zde nemá žádnou pravomoc.

Když tedy rozpoznáváme, že Bůh je zdrojem vládní autority, věci dávají hned lepší smysl. Vláda je vykazatelná Bohu a bude Jím také souzena. A bude souzena podle Božího Slova. A protože nám Jeho Slovo bylo svěřeno, máme jedinečnou zodpovědnost, a to volat naši vládu k její Bohem ustanovené povinnosti. Nejen, že tak máme činit, zatímco jsme ji stále plně podřízeni, ale je to od nás také to nejlaskavější, co můžeme udělat. To by byl zdroj vládní autority. Zadruhé, pokud si děláte poznámky, zapište si: ‚Meze vládní autority‘.

## II. Meze vládní autority

Podívejte se do druhého verše: „... takže ten, kdo se staví proti autoritě, odporuje Božímu nařízení. Ti, kdo mu odporují, přivolávají na sebe soud.“

Logikou ve verších 1-2 je toto: Každý má být podřízen vládním autoritám. A to proto, že zdrojem vládních autorit je Bůh, takže každý, kdo se staví proti autoritě, odporuje Božímu nařízení a bude potrestán pozemskou vládou. Musíme se ale ptát, například: Je každý odpor proti vládnoucí autoritě odporem Božím nařízením?

Je každý odpor proti vládnoucí autoritě odporem Božím nařízením? Odpověď je ne. Podívejte se na Apoštoly. Podívejte na Šadraka, Měšaka a Abed-nego. Tomu rozumíme. Ale co tohle? Je každý vládní zákon Božím nařízením? Je každý vládní zákon Božím nařízením? Musíme odpovědět: Ne! Znamenalo by to, že když vláda nařídí nějaký zlý a nespravedlivý zákon, byl by to Bůh, kdo nařídil toto zlo. Takže ne, když vláda přikáže nespravedlivý zákon, není to Boží nařízení. Bůh nemá nespravedlivá nařízení.

Můžeme se také ptát: Stojí za všemi vládními zákony Boží autorita? Stojí za všemi vládními zákony Boží autorita? Jak musíme

opět odpovědět? Ne! Poněvadž jim byla autorita delegována Bohem, jejich zákony musí být konzistentní se zákony Božími. Je to tak?

A co tohle? Když vláda přikáže, že se nesmíme shromažďovat, tak jako doposud, přichází toto nařízení s Boží autoritou? Když vláda přikáže, že se nesmíme shromažďovat, tak jako doposud, přichází toto nařízení s Boží autoritou? Stavíme se na odpor Božím nařízením? Pokud říkáte, že ano, pak v podstatě stavíte Boha proti Bohu. S takovou by si Bůh protirečil.

A rozumím, že teď si asi řeknete: „Vždyť jde o pandemii! To jsou polehčující okolnosti.“ Ale to se mýlíte, a to hned na dvou frontách. Zaprvé, žádná pandemie to není. A zadruhé, máte chybnou teologii vlády. Nerozumíte, jaká má skutečně být role a funkce vlády. O tom bych chtěl nyní mluvit. Jako puzzle to zapadne s tím, o čem budu mluvit později, protože za chvíli se podíváme na účel vládní autority, ale meze a účel vládní autority jdou ruku v ruce.

Bohem určený účel vlády staví vládě jisté meze. Podíváme se na to, že vládě byly propůjčeny jisté pravomoci. Na úvod do této problematiky si otevřeme Genesis 1, od 26. verše a dál. Máme zde popis královského mandátu, který byl dán lidstvu ve Stvoření. A tento mandát přesahuje každý právní dokument, který stanovuje zákon v dané zemi. Toto přesahuje i základní listinu práv a svobod. A skutečně, i sama ústava – podle jejich zakladatelů – potvrzuje principy z Genesis.

Genesis 1,26: „I řekl Bůh...“ Nám všem známá pasáž. „Učinně člověka k našemu obrazu, jako naši podobu, aby“ – pozor – „panovali nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad dobyt看kem a nad celou zemí i nad všemi plazy pohybujícími se na zemi.“ Bůh stvořil člověka, aby panoval nad stvořením. Verš 27: „Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu, stvořil je muže a ženu.“ Verš 28: „Bůh je požehnal a řekl jim: Plodte a množte se a naplňte zemi, podmaňte si ji a panujte nad mořskými



rybami, nad nebeským ptactvem a nad vším živým, co se na zemi hýbe.“ Bůh dal člověku tuto jedinečnou zodpovědnost, a to panovat a vládnout nad zemí. Má ji panovat a podmanit si ji.

Toto je nezcizitelné právo, které Bůh dal člověku. Je to nepopiratelné právo, a právem myslím autoritu. Bůh dal člověku autoritu, aby vládl a podmanil si zemi. A to přichází s jistými svobodami. S právem na život, což je právo na život, který Bůh dal člověku, dokud mu ho nevezme. S právem na práci. Ano! Když dal Bůh člověku moc, aby panoval nad zemí, práce je základním a nezcizitelným právem. Bible říká: „Kdo nepracuje, ať nejí!“ Práce je právo, které Bůh dal člověku.

A co právo na rodinu? Právo být se svou rodinou. Právo být se členem rodiny, když umírá. To je Bohem dané právo!

Dalším nezcizitelným právem je právo nabytí majetek. Právo mít a vlastnit majetek. To vše je součástí vlády a podmanění si země. Takto má člověk panovat nad zemí.

Co člověk potřebuje, aby mohl vládnout a panovat nad zemí, aby mohl naplnit toto Bohem dané, nezcizitelné právo? Zvlášť v tomto padlém světě. Potřebuje vládu. Proč?! Vláda je zde proto, aby chránila tato nezcizitelná práva. Účelem vlády je usnadnit lidem jejich panování nad zemí. Vláda je zde v prvé řadě proto, abychom my mohli naplnit svou misi: podmanit si zemi, pracovat, uctívat, plodit se a množit. Vláda je Bohem ustanovená instituce, která má zajistit zákon a pořádek a chránit tato Bohem daná práva, nebo tuto Bohem danou autoritu. Vláda je tedy skutečně vitálně důležitá pro to, aby člověk mohl naplnit tento úkol, zvlášť v tomto padlém světě.

Možná úplně poprvé, kdy je vláda implicitně zmíněna, je v Genesis 9, podívejme se tam. Zde je nám naznačena vláda ve vztahu k vraždě. V Genesis 9,6 vidíme následky vraždy, což naznačuje existenci vlády, protože někdo tyto následky musí prosadit. Genesis 9,6: „Kdo prolévá krev člověka, jiným člověkem [vládou] bude

prolita krev jeho. Vždyť k obrazu Božímu učinil Bůh člověka.“ Takže už v Genesis 9 máme implicitně zmínku o vládě. Trest smrti byl ustanoven v Genesis 9. A v samotné podstatě, co trest smrti vlastně ochraňuje? Pokud mají vlády prosazovat a vykonávat trest smrti proti někomu, kdo se dopustil vraždy, co nebo koho to ochraňuje? Řeknete si: „Je to ochrana života.“ To ano, ale ne toho, kdo byl zavražděn. Ten, který byl zavražděn, je už po smrti, takže jeho ochrana to zřejmě není. Ale je to zákon, který má být jako prevence a restrikce toho, aby se vraždy děly. Primárně tedy není o ochraně života. Takže co ochraňuje? Práva. Právo na život. Jeden člověk nemá právo vzít práva jinému člověku prostřednictvím vraždy. Toto je velice důležité.

Pokud věříte, že zodpovědností vlády je chránit život, pak je to, jako byste si zapínali košili, ale začali se špatným knoflíkem. Zodpovědností vlády je chránit práva, a právo na život je jen jedno z těchto práv. Ale je součástí všech dalších práv. Vláda má zodpovědnost chránit všechna tato nezcizitelná práva, která dal Bůh člověku. Opět, trest smrti má sloužit jako prevence vražd a tím chránit právo na život, které nám bylo dáno Bohem, dokud nám život Bůh nevezme. Je velice důležité, abychom rozuměli limitům a účelu vlády.

Člověk byl stvořen k Božímu obrazu. Bůh dal člověku pravomoc panovat nad zemí a s tím mu dal jistá nezcizitelná práva, aby těchto cílů byl schopen dosáhnout. Aby toho člověk dosáhl, Bůh ustanovil vládu, jejíž zodpovědností je ochraňovat tato nezcizitelná práva, aby člověk mohl dosáhnout svého cíle. Proto je vláda Božím služebníkem pro vaše dobro (Římanům 13).

Je to tak? Když vláda dělá svou práci a ochraňuje vaše práva, nebudete snad vděční za svou vládu? Pokud vám vláda umožňuje naplnit váš životní cíl, což je mimo jiné také možnost práce, péče o rodinu, mít rodinu a všechno ostatní... Nebudete se snad radovat a být vděčnými za svou vládu? Jistě, že budete.

Vláda není původcem těchto práv. Ne, vláda je povinná před Bohem tato práva chránit. Vláda tato práva neudílí svým lidem, už nám byla udělena Bohem. Vláda je musí uznávat. To jasně vypovídá o mezích vládní autority. Protože když vláda zamezuje lidem naplnit jejich Bohem dané povolání, už nefunguje tak, jak ji Bůh zamýšlel. S takovou nenaplnuje Boží záměr, ale omezuje lidem naplnit jejich mandát panování. Tímto se dostáváme k samotnému účelu vlády.

Podívejme se, máme-li právo kritizovat, jestli jsou vládní restrikce konzistentní s Bohem danou rolí a funkcí vlád. Pokud si děláte poznámky, запиšte si: Zatřetí, účel vlády.

### III. Účel vlády

Vraťte se opět do Římanům 13,3: „Vládcové nejsou postrachem dobrému jednání, nýbrž zlému. Chceš, aby ses nemusel bát autority? Čiň dobré, a budeš mít od ní chválu. Vždyť je Božím služebníkem pro tvé dobro. Jednáš-li však zle, boj se, neboť ne nadarmo nosí meč. Je Božím služebníkem, vykonavatelem hněvu nad tím, kdo činí zlo.“

Jak bychom očekávali podle tohoto textu, vláda má oceňovat dobré jednání a trestat zlo. Takže co je tou zřejmou otázkou? Kdo rozhoduje o tom, co je dobré a co zlé? Čí je to výsada? Kdo definuje, co je dobré a co zlé? Odpověď by měla být také zřejmá, jak z Římanům 1, tak z Genesis víme, že toto definuje Bůh. Bůh definuje, co je dobré a co zlé. A učinil tak skrze Své Slovo. I kdybyste použili jen Desatero, jen z druhé poloviny Desatera přikázání je zřejmé, že se týkají naplnění našeho královského mandátu.

Nezavraždíš! Čeho se týká? Našeho práva na život.

Nezcižolíš! Čeho se týká? Práva na rodinu.

Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví! Protože to může poškodit život člověka a přivodit i jeho smrt.

Nepokradeš! Což je ochrana majetku a práva na vlastnictví.

To, že i Pavel má tato práva na mysli, je zjevné z 8. verše, podívejte se: „Nikomu nebudte nic dlužni, než abyste se navzájem milovali, neboť ten, kdo miluje druhého, naplnil Zákon. Vždyť přikázání ‚nebudeš cizoložit, nebudeš vraždit, nebudeš krást, nebudeš žádat,‘ a je-li ještě nějaké jiné přikázání, jsou shrnuta v tomto slovu: ‚Budeš milovat svého bližního jako sebe samého.‘,

Když Pavel píše Římanům 13 a vyzývá nás, abychom se podřizovali vládám, a když mluví o tom, jak se vypořádat s dobrým a zlým jednáním, má na mysli Boží Zákon. Dobro a zlo není definováno nekonečně se měnícími rozměry kultury, dobro a zlo definuje Bůh! To jen zesiluje povinnost vlád, aby vládli v souladu s Boží vůlí. Opět, je to povinnost, za kterou budou také souzeni. Meze a účel vlády je tedy zřejmý a nezaměnitelný, účelem vlády je ochraňovat nezcizitelná práva, která byla Bohem dána člověku v Zahradě. A vláda naplňuje svůj účel, když prosazuje právo a pořádek tím, že trestá zlo a brání mu. - Amen? - Amen.

S tímto na mysli, vložme vládní koronavirová opatření pod mikroskop Božího Slova. Otázka: Je zodpovědností vlády chránit nás před virem? Je zodpovědností vlády chránit nás před virem? Mnozí by odpověděli: „Ano.“ Někteří věří, že tímto chrání život, ale toto není zodpovědnost vlády! Zvláště, když tím ve skutečnosti omezují jiná nezcizitelná Bohem daná práva jako...

Jako právo pracovat.

Jako právo uctívat.

Opět, na právo být s umírajícím členem rodiny.

V některých případech i právo na život.

Rád bych se ohledně tohoto pletl, ale podle dobrých, věrohodných informací, které o tomto mám, pokud nyní někdo v nemocnici prodělá srdeční zástavu, sestra si musí před jeho resuscitací nejprve navléknout celý ochranný oblek. Někdo má infarkt, ale zdravotní pracovníci se musí nejdříve obléknout, aby ho mohli zachránit. V některých případech jde tedy i o právo na život.

Možná si říkáte: „Ale co válka? Neochraňuje snad vláda život ve válce? Pokud ano, není tedy ochrana života jednou ze zodpovědností vlády?“ I ve válce je ale zodpovědností vlády ochraňovat práva! Právo na život je jen jedno z práv! Války se mají vést, aby byla ochráněna tato práva! Toho je příklad i 2. světová válka.

Na otázku, jestli je vláda zodpovědná chránit nás před virem, odpovídám: Ne, žijeme v padlém světě. Viry jsou v padlém světě nevyhnutelné. Zodpovědností vlády není nás chránit před virem, jejich zodpovědností je chránit naše Bohem daná práva.

A skutečně, když posloucháte naši vládu, tak jak mluví o nových restrikcích, snaží se o rovnováhu mezi našimi občanskými svobodami a škodami, které kvůli lockdownu přijdou. To je velice důležité. Samotná naše vláda veřejně uznává, že důsledkem některých restrikcí přijdou škody. Přemýšlejte o tom chvíli. Pokud se tedy snaží o rovnováhu mezi našimi občanskými svobodami proti škodám z restrikcí, už tím jednájí proti své Bohem ustanovené roli. Rozhodují o něčem, o čem nemají právo rozhodovat. A skutečně, tímto si uzurpují roli samotného Boha. Proč?

Implicitně rozhodují o tom, kdo bude trpět. A jak si ospravedlní své kroky? Tak, že náš zdravotnický systém by mohl... že by mohl být přetížen, že by mohl být zahlcen. Nemohou říct, že bude, protože to se ještě nestalo. A není ani jasné, jestli tomu tak bude. „Zdravotnický systém by mohl být zahlcen.“ „Mohl by být přetížen.“ A neuvěřitelné na tom je, že naše vláda skutečně uznává, že kvůli restrikcím přijdou škody. Uznávají, že jejich kroky budou mít špatné následky.

Chci, abyste se nad tím dobře zamysleli. Může vláda za tento virus? Ne, podle všeho naše vláda nezavinila přítomnost tohoto viru v Kanadě. Když tedy někdo na Covid-19 zemře, je vláda vinná za smrt takového člověka? Ne! Žijeme v padlém světě, viry a smrt jsou nevyhnutelné. Když je virová pandemie, Bůh je svrchovaný i nad takovým virem. Dopady takového viru nejsou zodpovědností

vlády. Vláda nemá zodpovědnost nás před virem chránit. Nemo-  
hou být vinní, když někdo na Covid-19 zemře.

Ale co když někdo zemře v důsledku vládních koronavirových  
opatření? Je s takovou odpovědná před Bohem? Řekl bych, že ano!  
Proč? Protože vystoupila ze své Bohem dané role. Nejedná s tako-  
vou podle záměru, kterou ji Bůh dal. Škody, které restriktce zapří-  
činily jako výsledek jejich počínání, jsou tedy jejich odpovědností.  
Jednou budou muset před Bohem vydat počet ze zla, které způso-  
bili. To je důležité. A to mluvím jen o Albertě. Vztáhněte to ale na  
celý svět. Většina vlád po celém světě si s touto „pandemií“ počíná  
stejně. Co by tedy vláda měla dělat?

Na samotném počátku...

...měla dát obyvatelům Alberty ty nejlepší dostupné informace  
a dál chránit jejich práva. Právo na práci, právo na uctívání, právo  
na to být s rodinou a právo na život. Riziko viru je na každém  
jednotlivci. Každý jednotlivec rozhoduje o tom, v jakém riziku je  
ve vztahu k tomuto viru, ne vláda. To není její role. To není její  
funkce. Proto ji Bůh neustanovil.

Ptáte se: „A co kdyby byl zdravotnický systém skutečně pře-  
tížen?“ Pochopte, to je skutečně těžká věc. To by byla opravdu  
mimořádná krize. To by bylo něco, co bychom skutečně museli  
posoudit střízlivě. Ale Bůh je svrchovaný. A vláda musí zůstat ve  
své Bohem nařízené roli. Možná se vám tato odpověď nebude líbit,  
ale my musíme důvěřovat Bohu a mezitím být po ruce všude, kde  
nás bude třeba. Vláda musí podniknout kroky, aby se i na něco  
takového připravila, ale mezitím musí chránit naše Bohem daná  
práva. A to možná bude vyžadovat, že vláda bude chtít od svých  
občanů, aby se zapojili do zdravotnické pomoci a sloužili svým  
bližním. A to ve chvíli, kdy jde opravdu do tuhého. Poslyšte, i já  
jsem připraven se zapojit.

Kdyby měly naše nemocnice prskat ve švech, přidám ruku  
k dílu. Posloužím svým bližním. Klidně půjdu do první linie. Vy

byste to neudělali? To je daleko humánnější, ctihodnější a slavnější řešení, kterým si lidstvo může skutečně vzájemně pomoci, kdyby se to opravdu takto zhoršilo. Namísto toho máme tuto falešnou sentimentálnost typu: ‚Jsme v tom spolu‘.

Řekněme, že byste byli premiérem země a tento přístup by byl politická sebevražda. Co uděláte? Rozumíte své Bohem dané roli, ale podle všech průzkumů to bude vaše politická sebevražda. Co uděláte? Raději zemřete své politické funkci, protože máte zodpovědnost před Bohem a před lidem Albery, kteří vás zvolili, abyste se pevně postavili a chránili všechna Bohem daná práva. Právě to musíte udělat.

A máme příklady takovýchto vládců, slyšeli jste například o guvernérce Kristi Noem z Jižní Dakoty? Byla by pro vás závanem čerstvého vzduchu. Rád ji přezdívám rocková hvězda a říkám: „Kristi Noem, prezidentka v roce 2024.“ Poslouchejte, pokud nenajdeme muže, který má dostatek kuráže, aby se této role zhostil správně a důkladně, pak berme se vším všudy ženu. Hned bych volil Kristi Noem. No, asi jsem si teď zadělal na problém.

Je zajímavé, že náš premiér teď nedávno mluvil o úmrtnosti a o tom, jak je úmrtnost v Jižní Dakotě větší než v Albertě. Zodpovědností premiéra Jasona Kenneyho není spravovat úmrtnost. On za úmrtnost není odpovědný. Není to jeho odpovědnost, Bůh je odpovědný za úmrtnost. On je zodpovědný za to, aby chránil naše Bohem daná, nezcizitelná práva. Co toto znamená pro naši vládu? Naše vláda musí činit pokání.

Naše vláda musí činit pokání. Pokud jsou v naší vládě věřící, musí se kát. A musí začít bojovat za to, co je správné před Bohem. Věřící po celém světě musí bojovat za spravedlnost a vyzývat lidi v pozicích autorit k Božímu standardu. Volat je k pokání. A ti, kdo jsou ve vládě a neznají Krista, ti se musí obrátit ze svých hříchů a uvěřit v Něj. Strádají si hněv ke Dni hněvu.

Přichází Soud, a jednou bude rozpoután v plnosti Božího hněvu. Ti, kdo jsou dnes ve vládě, mají odpovědnost a tu nejvyšší vykazatelnost, mají Bohem danou funkci a jsou Božími diákony, takže budou bráni na zodpovědnost za své počínání. A pokud nebudou činit pokání z toho, jak si doteď počínali, pak je nečeká nic dobrého. Ještě není pozdě! Ještě není pozdě! Dejte politiku stranou! Zapomeňte na vše, co se doteď stalo a upřímně začněte pracovat na celé věci.

Chtěl bych vládě jen zdůraznit, že Bůh je milostivý a milosrdný, pomalý k hněvu. Když Mu jen vyznáte své hříchy a uznáte, že postrádáte Jeho slávu, podívejte se na Jeho Syna, Pána Ježíše Krista, který dobrovolně šel na kříž a trpěl pod Božím hněvem za všechny, kdo v Něj kdy uvěří. Pochopte, že Bůh je milosrdný a říká: „Přijďte a proberme to spolu...“ Uzřete, že je milostivý a milosrdný a přijďte ke Kristu, aby vám bylo odpuštěno a byli jste očištěni a obmyti. Záznam všech vašich vin může být zcela prominut a bude vám dáno nové srdce!

Budete znovuzrozeni shůry a dostanete vše, abyste se postavili za spravedlnost, abyste volali ty pod vámi i nad vámi k tomu, co je správné. A co policie? I policie se musí postavit za spravedlnost. Policisté musí říct svým nadřízeným: „Ne, toto neudělám.“ „Ne, tuto pokutu nenapíši.“ „Ne, toho pastora nezatknu.“ „Ne, toho člověka nezadržím.“ To je jejich zodpovědnost. A mimochodem...

... i takoví jsou tam venku. Kontaktovali nás muži z Královské kanadské jízdni policie a muži z jiných provincií, kteří jsou ochotni se vzepřít. Jsou ochotni se postavit i svým kolegům, kteří vidí věci jinak, aby se probudili a uzřeli pravdu. I dnes je zde s námi důstojník Edmontonské policie. Policie se musí vzepřít. Musí se postavit za spravedlnost. Musí stát za právem.

[dotaz z kongregace] Děkuji, že jsi s námi toto sdílel. Vy, kteří toto sledujete online, jeden gentleman právě vstal a sdílel s námi to, že sloužil jako policista, ale současně už neslouží, protože někteří



policisté jsou dnes propouštěni, protože porušují zákon tím, že dělají některé z věcí, o kterých jsem teď mluvil. Děkuji za to, vážím si toho.

Jednou z výzev je i to, že i někteří naši bližní ... A můžeme to vidět například i on-line. Někteří naši bližní nás nenávidí. Chtějí nás mrtvé. Chtějí, aby nás zavřeli. Řekl bych jen toto: Já sám zde jdu s kůží na trh. Ale dělám to i pro ty, kdo mě nenávidí. I v naší drahé provincii jsou lidé, kteří mě nenávidí a přejí si mou smrt. Ale já jsem připraven nastavit krk i pro mě. A doufám, že i to by si Bůh použil, aby poznali Krista, protože to, co zde dělám, je nepatrná kapka toho, co Kristus udělal pro mě, když za mě zemřel, zatímco já Ho nenáviděl. Když jsem byl hříšný, když jsem byl Jeho nepřitelem. Takže chci říct veřejnosti Alerty:

Pokud mě nenávidíte, já se nezlobím. Raději zemřu, věříc, že pro vás dělám to nejlepší, co můžu, bez ohledu na to, co si o mě myslíte. Tak miluji svého bližního, což je přesně to, co mi Boží Slovo přikazuje. – Amen? – Amen.

### **Závěrem, zdrojem vládní autority je Bůh**

Vládní autority jsou vykazatelné Bohu a Bůh je bude soudit podle Svého Slova. Vládní autorita má své meze, protože vláda má svou konkrétní funkci a roli. Vracíme se do Zahrady, kde byla vláda ustanovena, aby ochraňovala naše nezczizitelná, Bohem daná práva. A proto naše nynější vláda musí přestat s nesmyslnými pokusy zamezit šíření viru skrze různá opatření a musí začít ochraňovat práva a svobody lidu této provincie. A co víc, co bych si přál daleko víc, kéž by přišli ke spásnému poznání Pána Ježíše Krista.

Pokud mě dnes posloucháte, musím vám hlásat dobrou zprávu! A je to dobrá zpráva jen proto, protože ji předchází špatná zpráva. Špatnou zprávou je, že jsme se narodili v hříchu. Na tento svět jsme přišli jako mrtví ve svých proviněních a hříších. Naše srdce

přišlo na svět v nepřátelském vztahu vůči Bohu. Jsme nepřátelé Jeho spravedlnosti. Jsme nepřátelé Jeho Syna. Pravdou je, že na svět přicházíme s nenávistí Boha. Pokud jste mimo Krista, tak Boha nenávidíte i dnes.

I váš nezájem o tyto věci je nenávist Boha, je to nepřátelství vůči Němu. Váš Stvořitel je vám lhostejný. Ten, který vám i nyní dává život a každý nádech. Ale tou dobrou zprávou je, že On poslal Svého Syna, který na Sebe vzal lidské tělo a žil pod Božím Zákonem, Zákonem Svého Otce. A tento Zákon uposlechl dokonale. „Ve všem byl pokoušen podobně jako my, avšak bez hříchu.“ A nejen, že v poslušnosti k Otci žil dokonalý život, ale také šel na kříž, aby sám Sebe vydal jako oběť za hřích. Ale musíte rozumět, že samotné ukřižování, že samotné fyzické utrpení nebylo tím, co vykoupilo náš hřích.

To bylo sice samo o sobě hrůzné, ale byl to fakt, že se Otec na kříži choval k Synu tak, jakoby to byl sám Syn, kdo spáchal všechny hříchy těch, kdo v Něj kdy uvěří. Dokonalý, věčný, neposkvrněný a poslušný Syn byl na kříži stížen jako by byl vinen hříchem všech, za které zemřel.

Když našeho vykoupení dosáhl, sám vydal Svého Ducha, byl pohřben a Svou vlastní mocí byl vzkříšen. Znovu ožil. A nyní je usazen po pravici Boha Otce. A tou vyzvou této zprávy o Kristu, kterou vám zde dnes hlásám, jako velvyslanec Krista, je, abyste se odvrátili od svých hříchů. Odvrátte se od svých hříchů a přijďte ke Kristu Ježíši! Přijďte k Němu a projděte skrze dveře, kterými je On sám! Vstupte těsnou branou! A budete zachráněni. Bude vám přičtena Kristova spravedlnost, což znamená, že budete jakoby oblečeni do Jeho spravedlnosti. Bude vám dán dokonalý záznam spravedlnosti, abyste se před Bohem mohli postavit jako svatí a bez poskvrny. Bude vám dán věčný život. I v tomto životě budete moct zakoušet Boží lásku k vám, tak jak budete proměňováni do Kristovy podoby. A na konci vašeho života budete přeneseni do

věčnosti, takže v novém těle vstoupíte do nového života. Budete mít věčnou naději. Věčnou radost. Budete v přítomnosti a ve slávě vašeho Spasitele po celou věčnost, což mimochodem nebude jen nějaká duchovní existence. Ne, bude to fyzická realita.

Nové nebe, nová země. Budeme mít nová oslavená těla stvořená pro věčnost. Budeme pracovat a mít vztahy. Budeme moct svobodně uctívat a vykonávat všechna Bohem daná práva, a to vše k Jeho cti a slávě. Pokud Ho neznáte, uvěřte dnes!

Uvěřte ve Spasitele a buďte zachráněni.

Modleme se.

Otče, toto vše svěřujeme do Tvých rukou. Děkujeme Ti za výsadu, že Tě zde dnes můžeme uctívat. Otče, děkujeme Ti za tuto zodpovědnost, povinnost a povolání, a to volat svět k pokání. Volat vládu k pokání. Otče, modlíme se, pokud se Ti tak zalíbí, a pokud bylo toto kázání věrné Tvému Slovu, aby bylo slyšet a neslo hojné ovoce a dosáhlo svého cíle jak v této provincii, tak v tomto národě. Otče, Tobě patří veškerá sláva. Jsme tvými oddanými otroky. Důvěřujeme Ti a plně se Ti odevzdáváme. Protože Ty jsi velký a není nikdo jako Ty.

V Kristově jménu se modlíme, Amen.



[www.solideogloria.cz](http://www.solideogloria.cz)

© SoliDeoGloria.cz

Praha 2021